

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 405

De Schat van Arbuthnot.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE SCHAT VAN ARBUTHNOT.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

De Zonderling van het kasteel Kingscote.

Aan de rotsachtige Westkust van Schotland, in het Graafschap Kincardine, niet ver van het kleine stadje Arbuthnot, en ongeveer halverwege tusschen Montrose en Aberdeen, verheft zich het oude kasteel van het geslacht Kingscote, hertogen sedert Hendrik 8, en die dit geworden waren door de intriges van Anna Saymour, de minnares van Hendrik 8, en graven sedert onheugelijke tijden, nog voor de Kingscotes deelnamen aan de kruistochten naar het Heilige land.

Het kasteel verheft zich op den top van een romantischen, langzaam glooienden heuvel, althans wat de landzijde betreft, want aan den kant van de kust daalt de rots bijna loodrecht in zee, en slechts stoutmoedige klimmers zouden het durven wagen, aan deze zijde het kasteel te naderen.

De rots is daar laag omgeven door een kring van klippen, die haar als steenen wachters beschermen, en tegen deze klippen onderneemt reeds duizenden jaren lang de zee haar vruchteloozen stormloop, en verbrijzelt er haar golven, die tot wit schuim uitspatten.

Bij stormweer beuken de golven met donderend geraas op dezen muur van basalt, die echter niet van wijken weet.

De heuvel is ongeveer 100 meter hoog, en van zijn top geniet men een verrukkelijk uitzicht over de omgeving.

Bij zeer helder weder kan men in de verte de treinen ontwaren, die voortsnelen over het stalen spoor, dat Aberdeen met Montrose verbindt, en dichter bij het kleine stadje Arbuthnot, dat daar in een vallei ligt, beschut tegen de zeewinden, als een veilig nestje.

Van den voet van den heuvel slingert zich een vrij breede weg naar boven, en daar de helling van de landzijde, zooals gezegd, tamelijk gering is, kunnen rijtuigen zoowel als automobilen het kasteel langs dezen weg bereiken.

Wat het huis zelf betreft, — het bestond uit een betrekkelijk nieuw gedeelte dat pas in 1880 was gebouwd, nadat een gedeelte van het slot door brand vernield was, en een tweede gedeelte, dat moeilijk anders bestempeld kon worden dan met den naam

van ruïne, vrijwel onbewoonbaar was, behalve voor uilen en valken, en dan ook alleen maar bij wijze van curiositeit in stand was gehouden.

Maar dit oude gedeelte van het kasteel bestond zelf weder uit twee tamelijk scherp van elkander afwijkende onderdeelen, waarvan het eene van omstreeks 1430, het andere van het begin van de 16de eeuw moest dateeren.

De vorige bewoner van het huis had dezen bouwval steeds ter bezichtiging opengesteld voor het publiek, hetgeen te gemakkelijker kon geschieden, daar het oude en het nieuwe gedeelte van elkander waren gescheiden door een zeer ruime binnenplaats, maar de huidige eigenaar, graaf Douglas Kingscote, was minder liberaal, en vertoonde de merkwaardige ruïne alleen aan zijn jachtvrienden en de gasten, waarvan er des zomers heel wat op het kasteel verschenen.

Wel zelden was een slot op hechter grondslag opgetrokken, want het rustte op een kleinen berg van louter graniet.

Slechts langzaam, door den invloed der eeuwen, was de heuvel als het ware overtoegen met een gewaad van groen, en de mensch had in deze verandering een groot aandeel gehad, door met groote moeite aarde en meststoffen, boomen en planten heuvelopwaarts te brengen.

De bouwval van het kasteel besloeg bijna 2 hectaren, en was voor een vrij groot gedeelte tamelijk wel ongeschonden bewaard.

Men zag er nog een stuk van de wallen, anderhalve meter dik, en een der hoektorens, rond, en van kanteelen en schietgaten voorzien, was bijna gaaf bewaard.

Rondom dit gedeelte van het slot kon men nog de sporen waarnemen van de voormalige slotgracht, waarin, eeuwen geleden, met niet weinig moeite het water steeds op peil werd gehouden, dat den vijand moest beletten, het kasteel bij verrassing te nemen.

Ook de hoofdboort met haar ophaalbrug bevond zich nog in bijna denzelfden staat van weleer, maar de zware kettingen waren stijf verroest, die de brug in haar opgehaalden toestand handhaafden.

Hier was dan ook niet de eigenlijke ingang van de ruïne.

Vroeger traden de bezoekers binnen door een kleine zijpoort, naast een der hoektorens, door een der vijf zoogenaamde uitvalspoorten.

Wanneer men voor deze poort stond, dan bevond

men zich op niet meer dan 50 passen afstand van den rand van de klip.

Het was voor vreemdelingen dan ook niet geraden, zich hier bij duisternis te wagen, want van een borstwering of iets dergelijks was geen sprake, en in een donkeren nacht zou de onvoorzichtige wandelaar onverhoeds over den rand storten en dan onherroepelijk verloren zijn — zijn lichaam zou honderd meter lager op de puntige klippen verbrijzeld worden.

En toch kon men, ook in de donkerste nachten, daar vaak een gedaante ontwaren, die zoekend scheen rond te gaan, slechts gewapend met een kleine lanstaarn.

Degenen die in deze streek niet bekend waren, zouden zich misschien wel afvragen, hoe het mogelijk was, dat men hier van op het slot niets scheen te bemerken, maar de ingewijden, dat wil zeggen alle bewoners van de streek en van het dorp Arbuthnot, wisten, dat dit volstrekt overbodig was, wijl men hier te doen had met de nachtelijke rondwandelingen van een onschadelijken dwaas, en die bekend stond als „De Gek”.

Intusschen was Stanley Drummond — zoo hield zijn eigenlijke naam — volstrekt niet gek in de beteekenis, welke men meestal aan dit woord geeft.

Hij was slechts een weinig onnoozel, en behept met een waanvoorstelling — hij was er zeker van, dat er ergens in dezen bouwval een groote schat begraven was, en naar dien schat zocht hij nu al jaren, zonder er ooit ook maar een spoor van te hebben ontdekt!

Iedereen in Arbuthnot, waar Drummond met zijn eenig kind, de bevallige Ellen woonde, wist dit, en stak er den draak mee.

Eigenlijk gezegd had het vrij lang geduurd, voor de landelijke bewoners van deze streek van Schotland genoeg namen met deze tamelijk eenvoudige verklaring van het geheimzinnige schijnsel, nu eens dicht bij den rand van de klip, dan weder aan den voet van den dikken slotmuur.

Want de Schotten, en niet alleen de volksklasse, zijn uitermate bijgeloovig — in sterker mate nog dan bijvoorbeeld de Normandische boeren, die in dat opzicht toch zekere reputatie genieten.

Toen men dat flakkerende lichtje voor het eerst waarnam, werd het aanstonds uitgemaakt, dat men hier te doen had met een of anderen rusteloozen kwelgeest, met een boschnimf, met een kabouter, of een anderen bewoner van bosch of zee.

Sommigen hielden stijf en sterk gaande, dat onheil de streek dreigde, want het kon niet anders, of daar boven was een „Brawnie” bezig, en een brawnie voorspelde steeds ongeluk!

Anderen daarentegen verklaarden, dat het wel een „Urisk”, of een „Seer” kon zijn, eveneens behoorende tot het geslacht der kwelgeesten, maar die toch niet zoo te duchten zijn als de booze bawnies.

En reeds ging het fluisterend van mond tot mond, dat er met het echtpaar Kingscote, dat sedert eenige jaren des zomers het kasteel bewoonde, iets noodlottigs stond te gebeuren.

De kabouters en geesten logen nooit, daarvan was de eenvoudige Schotsche bevolking van die streek vast overtuigd.

Maar tot hun leedwezen moesten zij een andere opvatting gaan huldigen, toen het bleek, hoewel pas maanden later, dat de kwelgeest niemand anders was dan de oude Stanley Drummond!

Er toen duurde het ook niet lang, of het doel van zijn geheimzinnige omzwervingen werd openbaar.

Hij zocht een schat!

Aanvankelijk sloeg het bediendenpersoneel van het kasteel den ouden man met eenig wantrouwen gade, maar daar hij nooit eenige schade aanrichtte, en het bewoonde deel van het slot zorgvuldig scheen te mijden, liet men hem al spoedig aan zijn lot over, en telkens als de grijsaard, voorzien van zijn kleine lantaarn, van zijn nachtelijken tocht in het dorp terug keerde, zeide hij aan wien het maar hooren wilde, op een geheimzinnig fluisterenden toon:

„Ik heb nu nog niets gevonden — maar wacht maar, eenmaal zal ik den schat ontdekken, en dan ben ik rijk, schatrijk, rijker dan de heer van het kasteel — en dan koop ik hier al het land, en ik zal hier koning zijn! Ik zal de heerscher zijn, en allen zullen voor mij moeten knielen — verstaat gij, knielen!”

En dan ging hij weer verder, zonder zich in het minst te bekommeren om het antwoord.

Men glimlachte wat om den ouden man, met zijn gebogen rug, zijn haviksneus en zijn spierwit haar, dat slechts zelden door een hoofddeksel beschut werd, en men was het er spoedig over eens, dat hij niet goed bij het hoofd was — hetgeen dan ook niet ver van de waarheid was verwijderd.

Waar de oude Drummond eigenlijk van leefde, was een raadsel.

Zijn dochter, Ellen, wist echter met geringe mid-

delen het kleine huisje met zijn twee kamers, dat vader en dochter aan het begin van het dorp aan den voet van den heuvel bewoonden, keurig in orde te houden, en zij was altijd eenvoudig maar met grooten smaak gekleed.

Zij was een slanke brunette, met een rond, zacht blozend gezichtje, waarin twee blauwe oogen nu eens droefgeestig, dan weder opgewekt glansden.

Zij hield blijkbaar zielsveel van haar vader, en men zag de twee vaak gaan.

Hoe de oude man aan het malen was geraakt, wist niemand met zekerheid te zeggen maar men was algemeen van oordeel, dat hij pas langzamerhand in dezen toestand was geraakt.

Maar heel oude bewoners van Arbuthnot hadden u kunnen zeggen, dat Stanley Drummond lange, lange jaren in dienstbetrekking was geweest op het slot, dat hij om de een of andere reden had verlaten, toen zijn kind nog hoogstens een paar jaar was.

Hij had korten tijd daarna Arbuthnot verlaten, en was er pas ongeveer tien jaren geleden teruggekeerd, toen Ellen dertien jaar was.

En hij moest wel eenig fortuin bezitten, hoe gering ook, want hij verrichtte nergens werk, en zat maar voor het venster van zijn huisje, den weg op te kijken of knutselde iets in het kleine tuintje, dat het huisje aan alle zijden omgaf — een klein Paradijsje, vol zonnebloemen, rododendronstruiken, kamperfoelie, wilde rozen en laag geboomte, met slingerende paden er tusschen door, die naar geheimzinnige hoekjes voerden, waar het verrukkelijk rook naar wilde thijm, kruisemunt en jasmijn.

Er was een heel klein priëeltje, een poppenhuisje als het ware, en daar zat Ellen vaak — het was haar lievelingsplekje — en las er, of was bezig aan een handwerkje.

Maar 's nachts, vooral in den eersten tijd, verkeerde zij in groote ongerustheid, als haar vader plotseling opstond, zijn lantaarntje opstak, en het huis verliet.

De eerste keeren had zij, zeer verschrikt door dit doen, hem naar de reden gevraagd, maar de oude man had haar met zachten dwang terzijde geduwd, en was zijns weegs gegaan.

Ellen was hem tersluik gevolgd, zij had gezien hoe hij naar den bouwval ging, daar een uur bleef, en vervolgens weder terugkeerde zooals hij gekomen was.

Den nacht daarop had hij zich van een kleine spade voorzien, en de tocht had zich herhaald, met dit onderscheid evenwel, dat Drummond een uur lang in den harden grond had gegraven aan den voet van een der slotmuren, met geen ander gevolg, dan dat hij zich zeer vermoeid had, en de spade onbruikbaar was geworden.

Hij had een grootere en sterkere gekocht, en er een houweel bijgevoegd, en had zijn tochten daarop voortgezet.

En toen Ellen, met innig medelijden vervuld, begreep wat haar vader naar den top van den heuvel dreef, toen schikte zij zich er in, en wachtte slechts tot hij was teruggekeerd.

Later werden deze tochten zeldzamer, maar geheel opgeven deed Drummond ze nooit.

En op het slot bekommerde men zich niet meer om hem — hij kon op het gebied van de ruïne doen wat hij wilde.

De grond was er zeer hard, en het kwam er al heel weinig opaan, of hij hier en daar wat kuilen groef.

Eenige malen scheen hij getracht te hebben, het slotplein te bereiken evenals de groote binnenplaats van de ruïne, maar hij had die pogingen moeten opgeven, daar de deuren des nachts stevig gesloten bleven.

Zoo stonden de zaken, toen laat in den middag van een heerlijken schoonen lentedag, tegen het begin van den zomer, twee touristen afstapten in het logement „De Gouden Arend”.

Het logement was aan het marktplein gelegen, en

verreweg het grootste en voornaamste van de plaats.

Zij waren zeker welgesteld, want zij waren gekomen in een fraaie tourauto, een 60 paards Chevroleet, bestuurd door een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw.

Die beide touristen waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn trouwe vriend Charly Brand, en zij waren hier gekomen met uitsluitend doel, gedurende eenige dagen te genieten van de heerlijke natuur en van de versterkende zeelucht op dit gebenedijde plekje van Schotland.

Raffles had een reeks even gevaarvolle als vermoeiende avonturen achter den rug, waar Charly Brand een levendig aandeel aan had genomen, en een weinig rust zou hun niet deren, zoo meenden zij, evenmin als aan den chauffeur, den braven James Henderson, die bijna steeds de onafscheidelijke metgezel van den Grooten Onbekende was geweest, in dien veelbewogen tijd, te New-York en te Parijs doorgebracht, en gedurende welken de drie mannen met groot succes de gevaarlijke bandieten in die steden hadden bestreden, en tegelijkertijd de gelegenheid hadden gevonden de kas van den Gentleman-Inbreker niet weinig te stijven.

Maar spoedig zouden zich op dezelfde plek gebeurtenissen voordoen, raadselachtig en noodlottig, waarbij de twee vrienden bijna ondanks zich zelven zouden worden betrokken, en die hun welverdiende rust, althans voor eenigen tijd, naar den achtergrond zouden doen wijken....

**De volmaaktste sigaret is
DUBEC No. 3.**

HOOFDSTUK II.

Op het kasteel Kingscote.

Het was ongeveer negen uur in den morgen, toen een oude bediende, in rok gekleed, de treden kwam afdalen van de breede trap in de ruime hall van het kasteel, en toetrad op een geweldig grooten gong, die aan twee dikke koorden aan een gestel was opgehangen.

Hij nam den stok, met zijn zwaren, met zeemleder overtrokken kop, en gaf er een paar ferme slagen mee op den gong, zoodat de dreunende klanken tot in de verste hoeken van het groote huis hoorbaar waren.

Dat was het sein, dat het ontbijt was gereed gezet in de groote eetzaal gelijkvloers, die met de vier tot op den grond reikende ramen uitzicht gaf op de als een billartlaken zoo gladde grasvlakte, die zich voor het groote heerenhuis uitstreckte.

Bijna op hetzelfde oogenblik werden er hier en daar deuren geopend en weder gesloten, en even later kwam een jonge, bevallige vrouw, geheel in het wit gekleed, met vlugge stappen de trap af.

Zij had gitzwart haar, en groote, zwarte oogen, schitterend als karbonkels in het olijkleurig gelaat.

Dat was gravin Beatrice Kingscote, de tweede echtgenoot van graaf Douglas.

Zij wisselde eenige woorden met den buttler, die nog bij den gong stond, waarvan de klank nog niet geheel en al gedoofd was, en trad vervolgens de deur van de eetzaal binnen, die op de groote hall uitkwam.

Nauwelijks was zij daar binnen gegaan, of bovenop de gaanderij verscheen een jonge man, van rijzigen lichaamsbouw, met een bleek, krachtig geteekend gelaat, en donkere oogen onder de zwarte, bijna rechtgetrokken wenkbrauwen.

Hij was gekleed in een grijs geruit costuum, en was juist bezig een vulpenhouder weder in elkaar

te schroeven en weg te bergen, toen hij op zijn beurt de trap begon af te dalen.

Zonder acht te slaan op den buttler, opende hij de deur van de eetzaal, en trad binnen.

De derde persoon die ten tooneele verscheen, en uit een zijdeur trad achter in de reusachtige hall, was graaf Douglas Kingscote zelf.

Hij was op dit tijdstip 58 jaar, maar nog kaarsrecht, ofschoon zijn haar geheel vergrijsd was.

Hij was in rijcostuum, en hield een karwats in de handen.

Zijn gebruid gelaat bewees, dat hij veel in de buitenlucht vertoefde en zijn strenge trekken, borstelige wenkbrauwen en doordringende oogen leverden het bewijs, dat hij gewend was te bevelen, en er op te rekenen, dat die bevelen ten uitvoer werden gebracht.

Hij liep snel op de deur van de eetzaal toe, waarop de buttler, die nu snel en eerbiedig terzijde trad, nog altijd den blik gevestigd hield, en vroeg in het voorbijloopen:

„Hoe is het met „Morning Star”, Fleming?”

„De piqueur zegt, dat de merrie een goeden nacht heeft doorgebracht, graaf!” antwoordde Fleming.

„Denkt hij dat ik haar vandaag kan berijden?”

„Hij gelooft van wel!”

„Het is goed. Waar is mevrouw?”

„In de eetzaal, graaf!”

„Zeg aan mijnheer Hale, dat ik hem aanstonds wel even zou willen spreken. Hij is immers in de bibliotheek?”

„Mijnheer Hale is al binnen, graaf!” zeide Fleming.

„In de eetzaal? Zoo. Het is goed, Fleming.”

De buttler ging heen, besteed de trap, maar keek, toen hij de gaandery bereikt had, die zich over de geheele breedte van de hall uitstreckte, nog eens om.

Hij zag dat zijn meester bij de deur stond, met den knop in de hand.

Het volgende oogenblik was graaf Douglas binnen.

Beatrice en de bibliothecaris, Percy Hale, stonden bij een der vensters, en keken over het breede grasveld naar den weg, waar zoeven een kleine afdeeling ruitery voorbij was getrokken, met machinegeweren en lichte artillerie.

Hale wendde zich aanstonds om, toen hij de deur hoorde openen, en trad op graaf Douglas toe.

„Gij hebt naar mij laten vragen, graaf?” vroeg hij.

„Ja, Hale!” antwoordde graaf Douglas. „Ik heb gisteren een zending boeken ontvangen, afkomstig uit de nalatenschap van mijn neef, Sir Maryland, en daar zijn eenige manuscripten hij. De kisten staan nog in mijn eigen werkkamer, ongeopend, en ik wilde dat je ze daar liet halen. Een paar van die manuscripten zijn in het Latijn gesteld. Ik zou ze echter gaarne lezen, maar moet erkennen, dat mijn kennis van de taal van Virgilius nooit zeer groot is geweest! Zie je kans om die manuscripten voor mij te vertalen?”

„Zeker, graaf!” antwoordde Hale.

Beatrice was naderbij getreden, de handen op den rug gevouwen, en wendde zich nu tot haar echtgenoot met de vraag:

„Hoe is het met de merrie, Douglas?”

„Die is beter, naar de piqueur zegt. Ik kan het dier waarschijnlijk vandaag al weder berijden.”

„Ben je van plan een wandelrit te maken?”

„Ja! Wil je me vergezellen?”

„De zaak is — ik vrees dat ik vandaag niet veel tijd zal hebben!” antwoordde Beatrice haastig. „Ik verwacht bovendien bezoek — morgen wil ik graag eens meegaan.”

Graaf Douglas fronste even de wenkbrauwen, en scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, kneep de lippen oopen, en nam plaats aan de ontbijt-tafel.

Hij raadplegde zijn horloge, keek naar buiten, en vroeg toen:

„Waar zit Richard?”

„O, die is al minstens anderhalf uur geleden uitgereden!” antwoordde Beatrice en er scheen een trek van wrevel over haar schoon gelaat te vliegen. „Ik kan niet zeggen dat je zoon zich bijzonder streng houdt aan de regels van het huis, Douglas!”

De graaf haalde de schouders op en zeide:

„Daarvoor is hij jong! Je zoudt hem toch niet aan den ketting willen leggen, niet waar? Laat hij maar van zijn leven genieten!”

„Dat neemt niemand hem kwalijk, Douglas,” hernam Beatrice op scherpen toon, „ik vind alleen, dat hij het wel een weinig ver drijft, die hooggeroemde vrijheid. Ik weet niet of het je bekend is, wat men in Arbuthnot mompelt!”

„Wat mompelt men dan, dat ten nadeele van mijn zoon zou kunnen zijn?” riep graaf Douglas uit.

„Zou je het werkelijk niet weten? Het praatje gaat, dat hij herhaaldelijk is samengezien met de dochter van dien ouden gek — hoe is zijn naam ook weer?”

„Met Ellen Drummond?” herhaalde Douglas Kingscote. „Dat moet een vergissing zijn. Praatjes van kwaadsprekers! Een zoon van een Kingscote verlaagt zich niet tot zulke dingen!”

„Waarom spreekt gij van verlagen, vader?” liet eensklaps een heldere, maar eenigszins trillende stem zich hooren. „Er valt volstrekt niets op Ellen Drummond aan te merken — en wie het anders zegt — die liegt!”

Het was Richard Kingscote, de eenige zoon van den graaf, en de spruit uit zijn eerste huwelijk, die deze woorden had gesproken.

Hij was door een der openstaande vensterdeuren binnengetreden, en had de laatste woorden van zijn vader gehoord.

Uiterlijk geleek Richard zeer veel op zijn vader — dezelfde hooge gestalte, dezelfde breede schouders, dezelfde fiere uitdrukking op zijn gelaat, ook dezelfde doordringende, bevelende, donkere oogen, die van een vasten onverzettelijken wil getuigden.

Hij stond daar nu midden in het vertrek, gekleed in een licht geruit rijcostuum en zijn door de zon gebrand gelaat vertoonde een trek van onwil en verontwaardiging, terwijl hij zijn blikken van zijn stiefmoeder naar zijn vader liet dwalen.

„Het is dus waar?” riep graaf Douglas toornig uit. „Je verkeert met die meid....”

„Niet verder, vader!” viel Richard hem met opgeheven hand in de rede. „Ik wil het niet hooren! Waarom u zelf te verlagen, door een rein schepseltje als Ellen te vernederen! Zij verdient het niet! Ja, het is zoo — ik heb haar eenige malen gesproken, en ook met haar gewandeld! Hebt gij er iets tegen?”

„Of ik er iets tegen heb, vraagt de kwa jongen!” riep Douglas Kingscote uit, terwijl hij met de gesloten

vuist op tafel sloeg. „Ben je dan je verstand kwijt, vergeet je wie je bent, en wie zij is? Zij is de dochter van een gek!”

„Stanley Drummond is niet gek, vader!” hernam Richard op vasten toon. „Hij is hoogstens wat onnoozel en met een waandenkbeeld behept!”

„Gek of niet — hij is vroeger in dienst van mijn vader geweest! Hij was hier bibliothecaris, hier, in ditzelfde huis! Ik zou het niet naar mijn smaak vinden, om te verkeereren met de dochter van een ondergeschikte!”

Plotseling scheen hem iets in te vallen, en hij wendde zich snel tot Hale, die met een bleek gezicht en een duisteren blik in de oogen naar hem keek, met de woorden:

„Neem mij niet kwalijk, Hale — dat ontschoot me zoo! Je bent nu twee jaren hier, en je weet heel goed, dat wij je niet als ondergeschikte beschouwen, al vervul je dezelfde betrekking! Maar die Drummond....!”

Hij beëindigde den zin niet, maar haalde de schouders op, en begon haastig te eten.

Na eenige oogenblikken hief hij het hoofd weder op, en hernam, zich tot zijn zoon wendend:

„Wij zullen niet veel woorden meer aan de zaak vuil maken. Ik hoop en verwacht, dat je een einde maakt aan dien omgang, Dick! Je erft mijn bezittingen, mijn titel — een Ellen Drummond past niet voor jou!”

„Ik kom hier later op terug, vader!” hernam Richard op vasten toon. „Gij zult wel begrijpen, dat ik er op het oogenblik niet verder met u over kan praten.”

Hij had een zijdelingschen blik geworpen op Hale, die haastig opstond, en zeide:

„Ik begrijp, dat ik overbodig ben, graaf — ik zal mij terugtrekken!”

„Blijf zitten, Hale!” gebod de graaf knorrig. „Niet zooveel omslag om zoo'n wissewasje als dit!”

Hale nam weder plaats en het ontbijt werd tamelijk zwijgend genuttigd.

Maar na eenigen tijd vroeg Beatrice:

„Wat is het toch eigenlijk met dien ouden Drummond? Wat zwerft hij hier toch 's nachts rond, en waarom laat je hem niet weg jagen, Douglas?”

„Dat acht ik niet noodig!” antwoordde de graaf. „Hij is een oud man, en hij is volkomen onschadelijk. Hij denkt dat hij hier ergens een schat begraven zal

vinden, een bewijs dat de man inderdaad niet wel bij het hoofd is! Een schat hier in den grond, en ik zou het niet weten!”

Weer gingen er eenige oogenblikken zwijgend voorbij, en toen vroeg Hale terloops:

„Zeidet gij zooeven niet, graaf, dat Stanley Drummond hier bibliothecaris is geweest?”

„Ja, bij mijn vader!”

„Ik was toch zijn onmiddellijke opvolger, niet?” vervolgde Hale.

„Neen, tusschen jou en Drummond is er nog een ander geweest. Twee jaren geleden stierf die, en daarop ben jij hier gekomen!”

„Ah!” was alles wat Hale zeide.

En verder sprak hij gedurende het heele ontbijt geen woord meer.

Wat Richard betreft, hij had zoo snel mogelijk gegeten, en was daarop, een verontschuldiging mompelend, opgestaan, waarna hij snel het vertrek had verlaten.

Een oogenblik later zag men hem snel langs den weg galoppeeren in de richting van Arbuthnot, gezeten op een fraaien roestbruinen hunter.

Graaf Kingscote keek zijn zoon na zoover hij kon en bleef toen met gefronst voorhoofd somber voor zich uitkijken.

Een oogenblik daarna stond Hale op, maakte een buiging voor de jonge vrouw en verliet op zijn beurt het vertrek, teneinde zijn werk in de groote bibliotheekzaal te hervatten, waar meer dan dertigduizend deelen waren verzameld, waaronder eenige honderden zeldzame, oude geschriften.

De vier muren van deze groote zaal, op de eerste verdieping van het kasteel gelegen, waren bijna geheel ingenomen door hooge, eikenhouten boekenkasten, welke bovenste planken men slechts kon bereiken door gebruik te maken van een dubbele ladder, op rollen geplaatst, zoodat zij gemakkelijk kon worden verschoven.

Telkens werd deze omvangrijke boekenverzameling opnieuw aangevuld door aankoop of door nalatenschappen van familieleden en de bibliothecaris had vrij wat werk om al deze boeken te catalogiseeren en te zorgen, dat zij in behoorlijken staat bleven.

Ook was het zijn zaak de oude folianten na te lezen en zich te overtuigen, of daar wellicht iets te vinden was, dat van belang kon worden geacht voor de kennis der geschiedenissen van het geslacht Kingscote.

Hoewel Hale reeds twee jaren zijn ambt vervulde, was hij er nog bij lange na niet in geslaagd, al deze oude werken, sommigen dateerden van het begin der vijftiende eeuw, met de hand geschreven en van zeer hooge historische waarde, door te lezen.

Dit was overigens een kunst op zichzelf, want deze boeken waren gesteld in het Engelsch van dien tijd, hetwelk voor de hedendaagsche Britten menigmaal bijna even moeilijk te begrijpen is als een volkomen vreemde taal.

Graaf Douglas en zijn jonge vrouw bleven alleen en zaten geruimen tijd zwijgend tegenover elkaar.

Eindelijk hief Beatrice het hoofd op en zeide, evenwel zonder haar man aan te zien:

„Als het je mogelijk was, en je vindt het de moeite waard, Douglas, dan zou ik je willen verzoeken, aan je zoon te vragen een weinig meer eerbied jegens zijn stiefmoeder te toonen!”

„Wat is dat — schiet de jongen in een of ander opzicht in respect jegens je te kort?” riep Graaf Kingscote toornig uit.

„Misschien druk ik mij niet goed uit!” hernam de jonge vrouw. „Het is niet zoozeer gemis aan eerbied, als wel een zekere stijfheid en koelheid, waarvan ik de reden niet kan begrijpen, maar die mij niettemin kwetst.”

„Dat moet dan van den laatsten tijd zijn, Beatrice!” hernam graaf Douglas. „Toen ik je anderhalf jaar geleden huwde, trad de jongen je, zonder dat ik hem daartoe behoefde aan te sporen, met groote genegenheid tegemoet, ofschoon jullie ternauwernood drie jaar schelen! Hij is steeds een gentleman geweest, de hoffelijkheid in persoon en ik kan mij volstrekt niet begrijpen, waarom hij zich thans op een afstand zou houden. Is er iets tusschen jullie voorgevallen — een woordenwisseling, of iets dergelijks?”

„Niets van dien aard! Je begrijpt wel, dat ik het daartoe ook niet zou laten komen, Douglas! Hij is alleen maar ijskoud en gaat mij blijkbaar uit den weg, hij mijdt mij in gezelschap en hij spreekt niet meer tegen mij, dan volstrekt noodig is. Als dat zoo blijft doorgaan, dan zal ik, hoe het mij ook spijt het te moeten zeggen, zonder leedwezen den tijd zien naderen, waarop Richard het kasteel weder verlaat om zijn studies in Oxford te hervatten.”

Graaf Douglas antwoordde niet, maar bleef voor zich uit staren.

Toen stond hij op en zeide half voor zich heen:

„Ik zal eens met den knaap spreken! Hij is veranderd! Ook die omgang met dat meisje van Drummond bevalt mij niet! Natuurlijk vrees ik geen oogenblik, dat er iets ernstigs uit voort zal vloeien, maar ook die amourette is mij niet naar den zin!”

Hij ging met gebogen hoofd het vertrek uit, en Beatrice keek hem na, met een half spottenden, half minachtenden trek om den fraai gevormden mond.

Zij bleef met de handen onder de kin gevouwen uit het raam kijken en zag hoe de appelschimmel van haar echtgenoot werd voorgebracht door een van de stalknechts, die zijn meester hielp bij het bestijgen van het paard.

Daarop reed graaf Douglas langzaam het groote hek uit, dat den uitgestrekten tuin scheidde van den weg.

Beatrice keek hem nog even na, stond toen haastig op, verliet het vertrek en begaf zich naar de bibliotheek.

Intusschen reed graaf Douglas snel over den breeden landweg, verdiept in zijn gedachten, maar hij had nog geen half uur in stap afgelegd, of Richard kwam hem tegemoet.

„Ben je naar het dorp geweest,?” vroeg zijn vader, zoodra de jongeman in het bereik van zijn stem was.

„Ja, vader, ik had daar eenige zaken te verrichten.”

„Rijdt je mee? Ik heb je iets te vragen, Richard.”

„Ik ben tot uw dienst, vader!”

Eenigen tijd reden de beide mannen zwijgend naast elkander voort en toen begon graaf Douglas, op zijn gewonen ruwen toon:

„Wat is er tusschen jou en je stiefmoeder?”

De jonge man, blijkbaar overrompeld door deze onverwachte vraag, was een oogenblik in verwarring en verbleekte een weinig, maar hij vermande zich spoedig en antwoordde rustig:

„Er is volstrekt niets tusschen ons, vader!”

„Waarom gedraag je je dan zoo koel en afgemeten tegen haar in den laatsten tijd?”

„Heeft zij zich over mij beklaagd?” vroeg de jonge man, scherper wellicht dan hij bedoeld had.

„Ik verzoek je niet op zulk een toon over mijn vrouw te praten!” riep de graaf bits uit. „Dat is trouwens de zaak niet! Je ontgaat mijn vraag! Antwoord mij, als ik je verzoeken mag!”

„Ik kan u daar moeilijk op antwoorden, vader!”

hernam de jonge man, terwijl hij vermeed zijn vader aan te zien. „Sympathieën kan men niet dwingen, niet waar? Ik ben overtuigd, dat het wel weer zal overgaan!”

„Maar voor den duivel — wat moet er overgaan?” riep graaf Kingscote geprikkeld uit. „Toen ik Beatrice trouwde, anderhalf jaar geleden, was je de voorkomendheid zelve en het verheugde je, dat ik mijn eenzaam leven kon vervroolijken door ten tweede male te huwen, nadat je lieve moeder vijftien jaar geleden gestorven was. Men verandert toch niet van stemming jegens iemand die ons zoo na staat, zooals men een paar handschoenen verandert? Voor den

drommel — daarvoor moet toch een reden zijn!”

Richard beet zich op de lippen en antwoordde op gedempten toon en alsof het hem moeite kostte:

„Er is geen reden, vader! Ik verzoek u dringend hier niet verder over te spreken. Het is ongetwijfeld alleen mijn schuld — ik ben wellicht een weinig zenuwachtig in den laatsten tijd! En ik beloof u, dat ik al mijn best zal doen, mijn houding jegens uw vrouw te wijzigen!”

En voor zijn vader nog iets te berde had kunnen brengen, had Richard zijn vos de sporen gegeven en was in enkele minuten uit het oog verdwenen!

HOOFDSTUK III.

Waarheid en verbeelding.

Raffles en Charly zaten onder de met klimop begroeide waranda van het logement „De Gouden Arend” en beëindigden juist een landelijke, maar voortreffelijk smakende lunch, die hun was voorgezet door de blozende dochter van den herbergier, een meisje van melk en bloed.

Raffles had juist zijn cigaret opgestoken en leunde behagelijk achterover in zijn stoel, toen zijn blik viel op een langen, mageren man, met sneeuw wit haar en die met beide handen op den rug in gebogen houding langzaam voorbij liep, alsof hij iets zocht en daarbij in zichzelf scheen te mompelen.

Zijn wit haar was lang en zijn witte baard bedekte een groot gedeelte zijner borst.

De herbergier, een type, zoo uit een boek van Dickens weggegaan, en aan wien alleen de kniebroek ontbrak om daar sprekend op te lijken, had den blik gevolgd dien zijn nieuwe gast op den voor-

bij strompelenden grijsaard geworpen had, en fluisterde achter zijn hand, zich tot Raffles vooroverbuigend:

„Dat is Stanley Drummond, mijnheer, bijgenaamd „De Gek”.”

„Waarom noemt men hem zoo?” vroeg Charly nieuwsgierig.

„Wel mijnheer, omdat hij niet goed bij het hoofd is!” antwoordde de herbergier.

„Ja, brave waard, dat begrijp ik wel!” hernam Charly lachend. „Maar ik wil weten wat hij doet, dat men dit van hem zegt!”

„Hij zoekt naar goud, mijnheer! Hij zoekt naar een heelen schat, die hier begraven is, naar hij stijf en sterk volhoudt!” antwoordde de waard grinnkend. „Hij zoekt al jaren, zeker wel tien jaar en natuurlijk vruchteloos!”

„Hier in dit dorp?” vroeg Charly verwonderd.

„Nee, dat niet — hij zoekt alleen maar in en om de bouwvallen van het kasteel Kingscote, daarginds op een half uur loopens van hier, op den top van den heuvel — gij kunt het van het marktplein hier bij helder weder duidelijk zien! De hoofdstraat loopt er als het ware juist op uit.”

„Hoe komt hij er bij, dat daar een schat begraven zou zijn?” vroeg Raffles, wiens belangstelling was gewekt.

„Dat is meer, dan ik u zeggen kan, mijnheer!” antwoordde de waard. „Maar hij denkt het, dat is zeker! In vroeger jaren ging hij iederen nacht, weer of geen weer, met een kleine lantaarn naar boven en bleef daar een paar uur zoeken, met of zonder spade gewapend, maar nu gaat hij hoogstens een keer per week naar boven, misschien omdat hij oud wordt, of om een andere reden. Wellicht begint hij de hoop op te geven, dat hij er ooit iets zal vinden, haha!”

„Is die Drummond hier uit de streek?” vroeg Raffles.

„Hij heeft hier langen tijd geleden gewoond, met zijn mooie jonge vrouw, toen hij nog bibliothecaris was bij den vader van den tegenwoordigen graaf!”

„Is hij bibliothecaris geweest op het oude kasteel?” vroeg Raffles, zich snel naar den waard omwendend.

„Ja mijnheer, jarenlang!”

„Waarom is hij heengegaan?”

„Ja, wat zal ik u daarvan zeggen!” zeide de waard schouderophalend. „Daaromtrent worden rare geschiedenissen verhaald en ik zou er niet graag op aangezien worden dat ik die praatjes overbrieff!”

„Laat maar eens hooren, vriend — wij zijn geen babbelaars!” zeide Charly Brand, die al even nieuwsgierig geworden was als zijn vriend.

„Nu dan, de booze wereld zegt, dat de vader van graaf Douglas, dat is de man, die nu nog in het kasteel woont, nog al een vrouwenliefhebber was en dat hij een goed oogje had laten vallen op Regina, de vrouw van Stanley Drummond. Wat het precies geweest is, weet niemand, maar het is een feit, dat er op het slot een hevig tooneel moet zijn voorgevallen en dat de bibliothecaris reeds den volgenden dag eensklaps verdween, om pas tien jaar later weer boven water te komen, als een oud man, gebroken naar lichaam en ziel, en die toen reeds een weinig begon te malen. Men zegt — maar ik zou er niet graag op zweren, dat hij sedert dien tijd een hevigen haat heeft behouden jegens alles wat Kingscote heet!”

„Wat gij daar vertelt klinkt zeer belangwekkend!” riep Charly Brand uit.

„O, ik weet nog andere dingen, mijnheer, nog veel belangwekkender!” riep de herbergier uit, wiens breed gezicht van genoeg glom, dat hij zijn twee rijkste gasten zulke onderhoudende zaken wist mede te deelen.

Hij boog zich opnieuw voorover en zijn stem klonk veel zachter, toen hij vervolgde:

„Er is een minnarijje of zoo iets, gaande tusschen den jongen graaf Richard en Ellen Drummond, de dochter van den ouden gek! Natuurlijk wil zijn vader er niets van weten, en als die het ooit merkt, dan zal er iets zwaaien!”

„Maar zoeven zeidet gij toch, dat die grijsaard beziel is van haat jegens alle Kingscotes,” kwam Raffles.

„Dat is ook zoo!” hernam de waard ijverig. „Daar neem ik ook geen woord van terug. Maar de zaak is — de oude weet er niets van! Hij loopt maar rond als een blinde kip en hij denkt maar alleen aan zijn schatten, die daar onder den grond ergens in de buurt van den bouwval verborgen moeten zijn, zooals hij aan iedereen vertelt, die maar luisteren wil. Zijn dochter zou het waarschijnlijk voor geen geld durven bekennen — dat graaf Richard haar wel eens in het geheim spreekt!”

„Zijn dat nu geen dorpspraatjes?” vroeg Raffles hoofdschuddend.

„Ik verzeker u van niet, mijnheer!” antwoordde de waard haastig. „Wat dat laatste aangaat — ik heb de jonge lui een paar keeren des avonds wel eens verrast als zij samen wandelden, en ik durf er een eed op te doen, dat zij dan niet spraken over de hooge vee prijzen, of over den stand van het gewas.”

„Wel, wel... dat alles is inderdaad zeer belangwekkend!” kwam Raffles nadenkend. „Een ware roman dus — en welk terrein zou er ook beter voor geschikt zijn dan dit schoone plekje van Schotland, romantisch als geen ander? Bibliothecaris zeidet gij? Stanley is bibliothecaris geweest bij den ouden graaf Kingscote?”

„Ja mijnheer — bijna zeven jaar achtereen! Maar nu verontschuldig ik mij — daar komen nieuwe gasten aan — het is een drukke tijd!”

„Verontschuldig je niet, goede vriend!” zeide Raffles glimlachend. „Ga aan je werk — wij zullen eens een wandeling in de omstreken gaan maken.”

En Raffles en Charly stonden op, zetten hunne petten op, namen hun dikke wandelstokken en gingen langzaam het groote dorp uit.

Zij zwegen nog steeds, toen zij reeds over de eeuwenoude steenen brug waren geschreden, die op deze plek over den stroom geslagen is en zij bevonden zich reeds eenigen tijd op weg naar het oude kasteel, toen Raffles begon:

„Wat zou er nu in dit verhaal waarheid, wat zou er verdrinking zijn?”

„O, ik houd het van het begin af tot het einde zeer wel mogelijk!” antwoordde Charly. „Je bent zelf psychiater en je weet dus wel, dat dergelijke gevallen niets zeldzaams zijn, dat een man, door een of ander zwaar ongeluk overvallen, een weinig in zijn geestvermogens gekrenkt raakt, en zich dan een waanvoorstelling in het hoofd haalt — die hij nimmer meer kwijt raakt — tenzij hij onverhoopt mocht genezen!”

„Je hebt gelijk — dergelijke gevallen van onschuldige verstandsverbijstering komen tamelijk veelvuldig voor! Maar in dit bijzonder geval heeft mij toch een omstandigheid getroffen!”

„En welke omstandigheid is dat?”

„Dat de oude Drummond daarginds op het kasteel bibliothecaris is geweest!”

„Wel wat zou dat?” vroeg Charly verwonderd.

„Dat zal ik je zeggen. Graaf Kingscote staat er zelfs te Londen voor bekend dat hij een der meest uitgebreide boekerijen van geheel Engeland, misschien wel van geheel Europa bezit! Ik spreek natuurlijk alleen over particuliere boekenverzamelingen. Ik weet, dat zich daarbij zeer veel buitengewoon zeldzame, eeuwenoude folianten bevinden. Welnu, Drummond heeft indertijd al die oude boeken, of tenminste een zeer groot gedeelte daarvan, in handen gehad, en zeer waarschijnlijk ook doorgelezen! Ik acht het dus niet onmogelijk, dat hij in een van die maffe, vergeelde boeken eenige aanwijzingen heeft gevonden omtrent een schat, die inderdaad in die oude ruïne verborgen is.”

„Mijn hemel, Raffles, wat draaf je door!” riep Charly lachend.

„Hoe zoo? Lijkt de gevolgtrekking je zoo gezocht?”

„Ik zou zeggen....”

„Je zou misschien je uitroep van zoeven niet geslaakt hebben, Charly, als je de geschiedenis van dit gedeelte van ons land een weinig beter had be-

studeerd! Er is een tijd geweest, zooals je evengoed zal weten als ik, dat er tusschen de Schotten en de Britten hevige gestreden. Arbuthnot nu ligt tamelijk dicht bij de grens, en bij invallen, die vooral in het begin van de zestiende eeuw tamelijk veelvuldig waren, hadden de bewoners van deze streken daaronder het eerst te lijden! Er is echter nog een andere omstandigheid, die deze streek niet bepaald tot een dorado schiep voor degenen, die er in die woest bewogen tijden leefden, en dat waren talrijke invallen van de Noormannen! Aberdeen, Dundee, Edinburg, maar ook Mont Rose en Stonehaven, alle op de Oostkust van Schotland gelegen, stonden herhaaldelijk bloot aan die aanvallen — en het is dus volstrekt niet verwonderlijk, als de rijken van dit land, door de ervaringen geleerd, hun schatten op een veilige plek begroeven, een plek, die noodzakelijk zeer dicht in de buurt moest zijn, daar die overvallen steeds onverwachts plaats grepen en er dus weinig tijd voor handelen overbleef!”

„Dat alles is waar, Raffles, en je doet mij onrecht, als je denkt, dat ik dit reeds vergeten ben! Maar toch lijkt de gevolgtrekking wel wat gezocht, vind ik, als zou de oude Drummond op de hoogte geweest zijn van de plek, waar die schatten begraven waren!”

„Pardon Charly — laten wij elkander goed verstaan! De oude man was er niet van op de hoogte, anders zou hij er natuurlijk niet naar zoeken! Want zoo gek is hij blijkbaar niet, of hij weet drommels goed wat hij daar uitvoert! Twintig jaar geleden heeft hij het al evenmin nauwkeurig geweten! Anders hadden er twee dingen moeten geschieden: Hij had het geld destijds zelf opgegraven en zou dan nu een man in bonis zijn, of hij had de plek aan den ouden graaf Kingscote medegedeeld en dan zou men daar indertijd stellig in Arbuthnot en omstreken iets van vernomen hebben!”

De beide mannen liepen nu eenigen tijd zwijgend naast elkander voort, ieder in zijn eigen gedachten verdiept, totdat Charly op zachten toon zeide:

„Daar loopt de oude man geloof ik voor ons uit!”

„Je hebt gelijk — het is Drummond!”

Het duurde niet lang, of de beide vrienden, die ferm aanstapten, hadden den grijsaard ingehaald, die langzaam, thans zwaar op zijn stok leunend, den flauw hellenden weg beklom, die heuvelopwaarts voerde, terwijl hij zachtjes voor zich heen mompelde.

Charly en Raffles wilden hem voorbijgaan met een

vriendelijken groet, toen de oude man stil stond en met iets dreigends in zijn stem riep:

„Gaat gij naar boven? Gaat gij naar het huis van dat vervloekte geslacht? Neem u in acht voor hen! Zij zijn allen des duivels — alle Kingscotes — van vader op zoon!”

Zijn donkere oogen vlamden in het magere, bleeke gezicht, dat nog langer scheen door den witten baard en den grooten haviksneus.

„Wij kennen graaf Kingscote niet en wij zijn ook geen vrienden van hem, goede man!” zeide Raffles op vriendelijken toon.

„Geen vrienden? Zoo veel te beter! Wacht u voor hen — dat is alles wat ik te zeggen heb! Maar waartoe gaat gij dan naar boven? Maar stil — ik raad het reeds. Gij wilt naar den schat gaan speuren, niet waar? Haha! Ik doorzie u wel! Gaat rustig uw gang, gij beiden — ik koester geen vrees! Ik weet wel waar hij is, de schat — en ik zal hem opdelfen — ik en niemand anders! Hij komt mij eerlijk toe al zal hij mij nooit schadeloos kunnen stellen voor.... voor....”

Zijn stem ging in een onverstaanbaar gemurmel over en hij scheen de aanwezigheid van de beide vrienden geheel en al vergeten te hebben.

Raffles richtte nog eenige vragen tot hem, maar hij scheen ze volstrekt niet te hooren en mummelde voor zich heen, thans weer geheel wezenloos.

De beide vrienden zetten hun weg voort, en het duurde niet lang, of zij hadden den top van den heuvel bereikt en gingen langs het hek om den prachtigen voortuin naar het oudere gedeelte van het slot Kingscote.

Zij liepen er langzaam om heen, als kenners en bewonderaars van oude gebouwen en toen zij hun tocht voleindigd hadden, zeide Raffles:

„De beschrijvingen van het oude slot overdrijven niet — het is werkelijk zeer schoon, zoowel het alleroudste gedeelte als datgene, hetwelk dateert uit het begin van de zestiende eeuw!”

„En hier zou nu werkelijk een schat onder den grond zitten?” vroeg Charly op ongeloovigen toon.

„Waarom niet?”

„Zonder dat de eigenaar van het kasteel er iets van weet?”

„Waarom niet, herhaal ik!” riep Raffles uit. „Zoo iets is volstrekt niet onmogelijk en komt zelfs herhaaldelijk voor! De werkelijkheid is meestal fantastischer dan de weelderigste fantasie, mijn jongen. Vergeet dat toch nimmer! Het is immers zeer wel denkbaar, dat bewoners van dit oude slot, na den schat begraven te hebben op een plek, alleen aan hen bekend, de wijk hebben moeten nemen en door deze of gene oorzaak den dood hebben gevonden, zonder dat zij gelegenheid hadden, die plek aan hun bloedverwanten of nakomelingen aan te wijzen! Je mag zeggen, wat je wilt, mijn waarde, maar het verheugt mij, dat mijn goed gesternte mij juist naar deze plek heeft geleid — ik geloof, dat wij hier een romantisch avontuur kunnen beleven!”

Toen Raffles deze woorden sprak, wist hij niet dat reeds de naaste toekomst dit avontuur zou inleiden en veel tragischer en vreeselijker, dan hij het zich had kunnen voorstellen....

HOOFDSTUK IV.

Het schot in den nacht.

Het was drie dagen later, omstreeks twaalf uur in den nacht en alles scheen op het oude kasteel in diepe rust verzonken te zijn.

Het weder was zeer zoel en alles voorspelde een hevig onweder.

De hemel had zich met zware wolken bedekt en het was daarboven zeer duister.

Het bediendenpersoneel had zich reeds ter ruste begeven, en slechts hier en daar was nog een venster van het kasteel verlicht.

Plotseling, omstreeks kwart over twaalfen sprong de buttler, die juist was ingeslapen, verschrikt over-eind.

Daareven had, door de stilte van den nacht, een schot geklonken.

„Wat was dat? Een strooper misschien? Maar daarvoor klonk het toch te dicht bij! Zou ik het mij misschien verbeeld hebben?”

Hij dacht hier nog over na, toen er luid op zijn deur gebonsd werd en een heesche, verschrikte stem op de gang door het sleutelgat fluisterde:

„Fleming! Fleming! Heb je het gehoord? Daar klonk een schot!”

De buttler herkende de stem van den kamerbediende, Brigg geheeten, die op dezelfde gang sliep als hij en wiens kamertje aan het zijnde grensde.

„Ik heb het gehoord — ik dacht, dat het een strooper was!”

„Nee, het was geen gewerschot! Sta gauw op en doe de deur eens open!”

Fleming stond op, schoot haastig een broek aan en opende de deur.

Brigg stond op den drempel, geheel aangekleed, behalve zijn blauw en wit gestreept buisje en met doodsbleek gelaat.

Hij trad het kamertje van den buttler binnen, ging op het raam toe en opende het zoover mogelijk.

Een paar dikke regendroppels drongen aanstonds het vertrek binnen, in de kamer gejaagd door den wind, die zooeven was komen opsteken.

Voor de oogen van de beide ontzette bedienden breidde zich het duistere park uit.

Zachtjes bewogen de kruinen van de hooge boomen.

Diep beneden hen klonk het gedempte geruisch van de branding op de klippen.

Maar eensklaps schreeuwde Brigg:

„Zie daar eens — dat lichtje! Dat schijnsel onder de boomen!”

„Ja waarlijk! Daar lijkt iemand met een lantaarn te loopen! Laten wij dadelijk eens gaan zien wat het is!”

De beide mannen wilden reeds van het venster terugtreden, toen er een luide kreet in den nacht weerklonk!

Zij keerden weder naar het venster terug, en zagen dat het schijnsel in het uitgestrekte park eensklaps verdwenen was.

Zonder zich te bedenken ijlden de beide bedienden, nadat Fleming een buis had aangeschoten en een halsdoek had omgeslagen, het vertrek uit.

Halverwege kwamen zij Percy Hale tegen, met een verschrikt gezicht en buiten adem van het trappen loopen.

„Wat een geluk dat jullie reeds op zijt!” riep de bibliothecaris uit. „Hebben jullie het schot gehoord?”

„Ja zeker, mijnheer Hale!” antwoordde Fleming.

„Ik wilde mij juist ter ruste begeven, toen ik het hoorde! Komt spoedig mede, ik vrees dat er een ongeluk gebeurd is!”

De drie mannen snelden haastig de trap weder af, bereikten de vestibule en openden de voordeur.

Daarbuiten was het stikdonker.

De wind, die steeds meer in kracht toenam, dreef de afgevallen bladeren in wilde warreling voor zich uit.

„Wij moeten een lantaarn hebben!” riep Hale uit. „Zoo kunnen wij onmogelijk iets ontdekken. En ga ook spoedig de andere bedienden wekken, Brigg! Zij moeten allen met lantaarns of fakkels komen! Haast je wat!”

„En mijnheer Richard?” kwam Fleming. „Moet die niet aanstonds wakker worden gemaakt? Zou hij niets gehoord hebben?”

„Ja, ga dadelijk naar zijn kamer!” beval Hale. „Ik wacht hier, of nog beter ik zal vast een paar lantaarns uit de garage en de stallen gaan halen en ook den chauffeur en het stalpersoneel wakker maken.

Fleming snelde naar binnen, liep de trap weder op, ijldde over de gaanderij, sloeg een breede gang in, en klopte eindelijk, hijgend van opwinding en buiten adem van het snelle loopen, op een eikenhouten deur.

Geen antwoord.

Fleming klopte nogmaals.

Daar hij weder geen antwoord kreeg, draaide hij aan den knop van de deur en bemerkte, dat deze niet gesloten was.

Hij stak zijn hand naar de schakelaar van het elektrische licht uit en een oogenblik later knipperden zijn oogen in de schelle lichtvlam van de elektrische kroon, welke de slaapkamer van Richard Kingscote verlichtte.

Er was niemand in het groote vertrek en het bed was nog onbeslagen.

„Wat is dat nu? Waar is de jonge graaf?” bromde Fleming voor zich heen.

Hij wilde zich juist weder verwijderen, toen hij voetstappen hoorde.

Hij keerde zich om en keek in het opgewonden gelaat van Richard Kingscote.

„Zoek je mij, Fleming?” riep Richard.

„Ja mijnheer — gij hebt het schot toch immers gehoord?”

„Ja — ik denk, dat het stroopers geweest zijn!” antwoordde de jonge graaf.

Maar Fleming schudde het hoofd, en zeide:

„Dat geloof ik zeker niet, graaf! Het klonk niet als een geweerschot — eerder als dat van een pistool!”

Richard antwoordde niet, maar greep Fleming

bij den arm, en trok hem snel met zich mede.

Binnen enkele oogenblikken hadden zij de voordeur weder bereikt en daar troffen zij reeds een paar van de stalbedienden, die in de haast weder wat kleren hadden aangetrokken, en die ieder voorzien was van een lantaarn.

Een oogenblik later voegde Hale zich weder bij hen, die eveneens een paar bedienden bij elkaar had geroepen, die in een bijgebouw sliepen, te ver afgelegden dan dat zij het schot hadden kunnen hooren.

Zwijgend stonden de mannen bijeen, ongeveer veertien in getal, waarvan er ongeveer tien met een lantaarn voorzien waren.

Richard, die bijna al dien tijd opgewonden heen en weer had geloopt, slechts nu en dan stil stond, alsof hem iets hinderde wendde zich nu tot de bedienden, en zeide:

„Wij zullen ons verdeelen, mannen! Als wij bij tweeën iets zoeken, dan vinden wij zeker spoedig de oorzaak van dat schot! Het klonk in ieder geval uit het park, daarvan ben ik zeker! Hale, en jij Fleming, ga beiden met mij mee — wij zullen in de richting van den bouwval gaan zoeken! Wij zullen elkander weer hier treffen, en degeen die iets ontdekt moet een luide schreeuw geven, hetgeen het teeken zal zijn, dat de anderen hun pogingen kunnen opgeven.”

In een oogwenk hadden alle bedienden zich verwijderd in verschillende richtingen, twee aan twee, en iedere groep was van een lantaarn voorzien, ten einde de lanen en boschjes van het park af te zoeken.

Richard, Hale en Fleming liepen zijwendend voort, de butler voorzien van een stallantaarn, de jonge graaf, een helder brandende zaklantaarn in de hand.

Zij hadden ongeveer vijf minuten geloopt, overal rondspeurend, toen Fleming op zachten toon zeide:

„Hier was het ergens, graaf, dat ik den kreet hoorde weerklinken, en het schijnsel zag, dat zoo plotseling verdween!”

„Laten wij dan verder zoeken!” zeide Richard kortaf, maar het kwam Fleming tot zijn verbazing voor, dat de jonge man een oogenblik gearzeld had, na de opmerking van den butler te hebben gehoord.

Zij gingen nog een twintigtal stappen verder en hadden juist het gebied van den bouwval bereikt, waar het park met opzet geheel veronachtzaamd was, zoodat het een ware wildernis vormde, toen Hale eensklaps op gedempten toon uitriep:

„Daar — zie daar ginds eens!”

Hij wees met uitgestrekte vinger naar een zwart voorwerp, dat bewegingloos op het smalle voetpad lag, en den weg scheen te willen versperren.

Haastig traden de drie mannen naderbij.

„Een man!” riep Fleming uit. „Zou het schot op hem gelost zijn? Maar neen, dat is immers onmogelijk — tenzij hij zwaar gewond werd, na den kogel te hebben ontvangen! Maar ook dan is het ondenkbaar, want die man droeg een lantaarn! Een zwaar gewonde zou toch zeker aanstonds dat voorwerp hebben losgelaten!”

„Praat niet zooveel, en laten wij zien wat het is!” zeide Hale op gedempten toon, terwijl hij zich over het beweginglooze lichaam heenboog, dat, op den buik uitgestrekt, het hoofd half in het struikgewas naast het pad verborgen, dwars over den smallen weg lag.

Niet zonder moeite keerde hij en Fleming het lichaam om, terwijl Richard, die zeer bleek was, het licht van zijn zaklantaarn op het gelaat liet vallen.

Dadelijk liet Flemming een zachten kreet hooren, want hij had den man herkend ondanks de aarde, en het geronnen bloed, dat op zijn gelaat kleefde — het was de gek van Arbuthnot, het was Stanley Drummond!

Het was nu ook duidelijk te zien, dat hij, om de een of andere reden snel weg loopend, met zijn voet was blijven haken achter een boven den grond oprijzenden wortel, die een soort van lus vormde, en daarop met het hoofd terecht gekomen was op den kant van een zwaren steen, die naast het voetpad lag.

Drummond was echter slechts bewusteloos, waarschijnlijk tengevolge van het bloedverlies, en hij was het zonder eenigen twijfel geweest, die toen hij voorover stortte waarbij zijn lantaarn uitging, dien luiden schreeuw deed hooren, dien Fleming en Brigg hadden gehoord.

Toen Flemming hem nader beschouwde, zag hij dat hij een revolver in de rechter vuist geklemd hield.

Hij maakte er Richard opmerkzaam op, die het wapen niet zonder moeite uit de krampachtig gesloten hand losmaakte, en het in zijn zak wilde laten glijden.

Maar Hale hield hem met een gebaar tegen.

Er lag een eigenaardige uitdrukking op zijn bleek gelaat.

„Een oogenblik, graaf — er heeft hier zonder twijfel een misdaad plaats gehad, acht gij het niet noodig, dat wapen even te onderzoeken, alvorens het wellicht in een lade van uw schrijftafel wordt geborgen.”

Richard keek Hale een oogenblik strak aan.

Hij weifelde, maar haalde toen de revolver langzaam weder te voorschijn, opende het wapen, en telde de patronen in het magazijn.

„Er zijn zes patronen in!” zeide hij kortaf. En reeds wilde hij het wapen weder sluiten.

„Zes patronen — maar zitten er ook zes kogels op?” hernam Hale met aandrang.

Weer wisselden de beide mannen een snellen blik, alsof zij elkanders diepste gedachten wilden raden, en toen nam Richard langzaam, terwijl Fleming toekeek, een voor een de patronen uit het magazijn.

Op een van de patroonhulzen ontbrak de kogel . . .

Eenige oogenblikken stonden de drie mannen zwijsend bij elkander.

Richard was de eerste, die weder sprak.

„Die ongelukkige man kan hier niet blijven liggen,” zeide hij zacht. „Help mij hem naar het huis te dragen.”

Niet zonder moeite tilden zij het lichaam van den grijsaard op, en droegen het voorzichtig naar het kasteel.

En nauwelijks hadden zij het op een der breede rustbanken in de vestibule neergelegd, en een kussen onder het hoofd geschoven, of daar buiten in het duistere park klonk een luide waarschuwingskreet — een van de zoekende groepen had blijkbaar iets ontdekt!

De drie mannen ijlden weder naar buiten, en gingen in de richting, waarvan zij den kreet hadden gehoord.

Onder het dichte geboomte zagen zij een viertal lantaarns dicht bij den grond bewegen, en spoedig daarop ontwaarden zij de gedaanten van eenige bedienden, die verschrikt heen en weer liepen.

Brigg was de eerste, die hen ontdekte, en die met doodsbleek gelaat op Richard toetrad, alsof hij hem wilde tegenhouden.

„Een ongeluk, graaf, een verschrikkelijk ongeluk!” zeide hij met bevende stem.

„Wat is het?” vroeg Richard op heeschen toon.

„Uw vader . . .”

De jonge man liet Brigg niet uitspreken, maar duwde hem terzijde en stormde op de groep der bedienden toe, die zwijsend met gebogen hoofd

rondom iets zwarts, iets onbewegelijks heenstonden, dat op den grond lag uitgestrekt met het gelaat naar beneden, de armen terzijde van het lichaam uitgestrekt, de handpalmen naar boven gekeerd.

„Vader!” schreeuwde Richard wanhopig. „Vader!”

Hij knielde naast het lichaam neder, en legde zijn hand op het grijze hoofd.

Maar vol afgrijzen trok hij haar aanstonds met een schreeuw terug, hij had in een kleverige massa gegrepen — het was half geronnen bloed, dat nog altijd langzaam uit een wonde stroomde, aan de achterzijde van het hoofd, dicht boven den bovensten halswervel.

Behoedzaam, met trillende handen, keerde hij het lichaam om.

Hij staarde in het gelaat, waarop de onverbidde-lijke dood reeds zijn stempel had gedrukt.

De oogen van graaf Douglas waren gebroken, en staarden met een glazigen blik naar den nachthemel.

De wind was weder omgedraaid, en het had opgehouden te regenen.

Een oogenblik keek Richard zwijgend, met door smart verwrongen trekken naar het gelaat van zijn vader, dien hij, ondanks zijn strengheid en zijn standvooroordeelen, altijd innig had liefgehad.

Een knagend gevoel van wrang berouw be kroop hem, nu het laatste gesprek van zijn vader een twist had moeten zijn.

Nu lag hij hier, dood — vermoord — ruggelings neergeschoten door....

Ja door wien?

In een oogwenk was Richard overeind.

Zijn gelaat had een harde uitdrukking genomen.

Er lag een trek van onverbidde-lijke vastberadenheid op.

„Ik zal den dood van mijn vader wreken!” mompelde hij voor zich heen. „Wie ook zijn moordenaar geweest moge zijn — en al zou het mij het hart vaneenrijten!”

De plek, waar het lichaam gevonden was, werd nauwkeurig vastgesteld, en daarop droegen de vier bedienden op een inderhaast van takken ruwineengevlochten draagbaar, het lichaam van den vermoorde naar het slot.

En eenige minuten later rustte het op het groote bed in de slaapkamer van graaf Douglas.

Toen dit geschied was, begaf Richard zich geheel alleen naar de slaapkamer van zijn stiefmoeder, die aan dezelfde gang was gelegen.

Hij klopte aan de deur.

Aanvankelijk kreeg hij geen antwoord.

Toen hoorde hij daarbinnen eenig gerucht, en een gedempte, zachte stem vroeg:

„Wie is daar? Wat wilt gij?”

„Ik ben het, mevrouw!” antwoordde Richard.

En zijn stem had een ijskoude klank, toen hij vervolgde, sprekende tegen de gesloten deur:

„En ik kom u meedeelen, mevrouw, dat mijn vader, graaf Douglas Kingscote, hedennacht vermoord is!”

HOOFDSTUK V.

Het onderzoek.

Vroeg in den morgen, het was nog geen zes uur, was het parket uit de naburige stad, in dit geval Stonehaven, ter plaatse — een inspecteur, een detective, een brigadier en een agent van politie.

De heeren werden ontvangen door Richard — gravin Beatrice verklaarde, zich niet in staat te gevoelen, de politiebeambten te woord te staan.

En nu zaten de vijf heeren in de eetkamer, en waar ook het eerste verhoor zou plaats vinden.

Het verhoor der getuigen — en van den verdachte!

Want er was een verdachte — hij lag nu met verbonden hoofd in een der logeerkamers op de tweede verdieping, en sliep....

De inspecteur van politie was een kleine levendige man met zwarte oogen, die zich zeer veel op zijn schranderheid liet voorstaan, en die er prat op ging, Sherlock Holmes naar de kroon te streven.

Hij heette Barry, en hij ging te Stonehaven door voor een inderdaad niet van doorzicht ontbloot politieman.

De detective, die hem vergezelde, was een lange magere man met een ondoorgroendelijk gelaat, die heel weinig sprak, en dan nog het liefst in enkele lettergrepen en die luisterde naar den naam van Dodge.

Nadat Brigg de heeren had geïntroduceerd, en allen in de eetzaal vereenigd waren, trad Barry naar voren, kuchte eens, en begon:

„Het is een zeer treurig feit, graaf — zeer treurig! Ik denk echter wel, te oordeelen naar wat ik reeds van de zaak vernomen heb, dat wij uw ongelukkigen vader zullen kunnen wreken, en den dader aan zijn gerechte straf overleveren. En nu zult gij mij zeker wel toestaan, u, en alle anderen, die iets van het

drama vernomen hebben, of die er een zekere rol in hebben gespeeld, te verhooren?”

„Ga uw gang, mijnheer!” zeide Richard kortaf. „Ik zal de bedienden hier roepen, die het schot hebben gehoord. De anderen hebben slechts helpen zoeken, en zij zouden u hoogstens kunnen zeggen, waar het lijk gevonden werd — maar daartoe ben ik ook in staat!”

„Wees dan zoo goed, die bedienden hier te roepen!”

Richard drukte op een electrische schel, die onder aan de kroon hing, boven de groote tafel, en een oogenblik later trad Brigg binnen, met rood omrande oogen en nog zeer onder den indruk van het gebeurde.

„Verzoek mijnheer Hale en Fleming hier te komen, Brigg!” zeide Richard op zachten toon. „Deze heeren zijn van het gerecht, naar je weet, en zijn hier gekomen om onderzoek te doen.”

Brigg vertrok zwijgend, en een oogenblik later trad Fleming weder binnen, op den voet gevolgd door Hale.

Dicht bij een der ramen was een kleine tafel neergezet, en daar achter nam de inspecteur plaats, terwijl alle overigen bleven staan, op Richard na, die zich in een zetel had laten neervallen, smartelijk ontroerd en ontgaan.

Barry liet zijn zwarte oogen eenigen tijd van den een naar den ander glijden, speelde met zijn gouden potlood en begon toen:

„Wie uwer is Fleming, die het eerst het schot gehoord heeft?”

Fleming trad naar voren, en antwoordde met bevende stem, en nauwelijks in staat om zijn ontroering te bedwingen:

„Die ben ik, mijnheer!”

„Waar waart gij, toen gij het schot hoorde?”

„In mijn bed — in mijn slaapkamertje, mijnheer!”

„Waar ligt de kamer?”

„Op de derde verdieping van het slot — aan de voorzijde!”

„Werd gij door het schot gewekt, of waart gij nog wakker?”

„Ik werd er door gewekt, mijnheer!”

„Hoe laat was dat?”

„Nauwkeurig weet ik het niet, maar het kan niet veel later dan twaalf uur zijn geweest, want ik was zeker ternauwernood ingeslapen.”

„Wat deedt gij toen?”

„Ik zat eerst een oogenblik in twijfel, omdat ik eerst dacht, dat het wel stroopers konden zijn, of dat ik het mij misschien verbeeld had, maar daarop werd er op de deur gehamerd, en Brigg riep mijn naam, en vroeg of ik het schot ook gehoord had!”

Weer gingen de zwarte oogen in het rond.

„Wie is Brigg?”

„Hier mijnheer!” antwoordde de kamerbediende.

„Treed naar voren en geef mij antwoord. Gij hebt het schot dus ook gehoord?”

„Ja, mijnheer!”

„Sleept gij?”

„Nog niet! Ik had mij zelfs nog niet ontkleed, en mij alleen ontdaan van mijn buisje. Ik had laat in de krant zitten lezen — ik kan gewoonlijk niet zoo spoedig in slaap komen!”

„Gij weet dus op welk tijdstip het schot viel?”

„Om kwart over twaalf! Ik weet het zoo zeker, omdat ik een paar seconden te voren op mijn horloge gekeken had.”

„Gij zijt toen Fleming gaan waarschuwen?”

„Zoo is het! Hij slaapt altijd met zijn deur op slot, en ik moest dus op het paneel trommelen. Hij was echter al wakker — ook hij had het schot gehoord!”

„Waren de venster open?”

„Het mijne was geopend.”

„Is het mogelijk, dat men in uw kamer een revolver-schot hoort, onverschillig op welke plek van het park het gelost wordt?”

„Dat hangt van de omstandigheden af! Als het hard waait, of de zee staat hol dan geloof ik dat het gebulder van de branding zelfs een gewerschot zou verdooven wanneer het aan de grens van het park werd gelost. Maar het was gisterenavond midden in den nacht zeer stil weder, en het lichaam van mijn

armen meester werd ongeveer midden in het park gevonden!”

„Gij weet natuurlijk zeker, dat het slechts één schot was?”

„O ja heel zeker — er was een soort van echo, maar het was toch beslist maar een enkel schot!”

„En gij, Fleming, wat is uw oordeel?”

„Het was één schot, mijnheer!” antwoordde de buttler, wien de tranen in de oogen waren gekomen.

„Wat gebeurde er, toen gij beiden de kamer van Fleming verliet?”

„Wij troffen op de gang mijnheer Hale aan, die ook het schot gehoord had en die verschrikt naar boven kwam loopen om ons te waarschuwen!”

De inspecteur wendde zijn zwarte oogen naar den bibliothecaris, die zwijgend terzijde had gestaan en zeide:

„Zijt gij dat — Hale?”

„Ik ben Percy Hale, mijnheer!”

„In welke betrekking stond gij tot den doode?”

„Ik ben hier sedert twee jaren bibliothecaris.”

„Gij hebt het schot ook gehoord?”

„Ja.”

„Waar waart gij toen?”

„In mijn werkkamer!”

„Sinds hoelang?”

„Sedert den tijd van het diner!”

„Waart gij reeds naar bed gegaan?”

„Nee, ik had laat zitten werken!”

„Hoe komt het eigenlijk, dat gij niet aanstonds het park ingegaan en u vergewist hebt, wat dat schot te beteekenen had?”

„Ik meende dat het wel stroopers konden zijn, en vond het daarom geraden eerst de bedienden te gaan waarschuwen.”

„Wat deedt gij, nadat gij de beide mannen waart tegengekomen?”

„Ik snelde met hen naar beneden, en daar gaf ik last, dat zij graaf Richard moesten gaan waarschuwen, evenals de andere bedienden, opdat wij een onderzoek zouden kunnen instellen. Graaf Richard verscheen een oogenblik later, geheel gekleed — hij was dus klaarblijkelijk niet naar bed geweest!”

„Dat is zoo!” liet de stem van Richard zich hooren. „Ik had nog zeer laat in het park gewandeld, daar ik mij niet zeer wel gevoelde, en meende dat wat frissche lucht mij goed zou doen!”

„Ik dank u, heeren!”

De inspecteur, die nu en dan eenige aantekeningen had gemaakt, wendde zich nu weder tot Fleming en hernam:

„Ik meen iets te hebben vernomen van een luiden kreet, dien gij uit het park hebt vernomen, en van een schijnsel, dat plotseling uitdoofde. Hoe is het daarmee? Vertel mij dat eens?”

Fleming trad weder naar voren en verhaalde, wat er den vorigen nacht geschied was.

Barry luisterde met schuins geheven hoofd aandachtig toe; en Dodge, met den rug naar het raam staande, de armen over elkaar gekruist, scheen te slapen, zijn oogen waren tenminste gesloten.

Nadat Fleming zijn verhaal beëindigd had, vervolgde Barry:

„Gij gelooft dus, dat Drummond dien kreet geslaakt heeft?”

„Het kan bijna niet anders, mijnheer!”

„Ik dank je vriend — je kunt even terzijde treden.”

De inspecteur dacht even na, en hernam toen, zich tot Richard wendende:

„Kendet gij dien Drummond goed?”

Een flauwe blos kleurde het gelaat van den jongen man, toen hij antwoordde:

„Alleen van aanzien, mijnheer!”

„Men noemde hem den Gek van Arbuthnot, niet waar? Waaraan had hij dien naam te danken?”

„Aan het feit, dat hij hier, in den bouwval van ons slot, naar een denkbeeldigen schat zocht, al jarenlang, en meestal alleen des avonds, soms ook des nachts.”

„Keurde gij dat goed?”

„Wij beschouwden hem als volmaakt onschadelijk!” antwoordde Richard schouderophalend.

„Was die man een persoonlijke vijand van uw vader? Overweeg uw antwoord goed, graaf — gij zult zelf begrijpen, van welk gewicht het is!”

Richard was zeer bleek geworden, en scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen antwoordde hij op zachten, maar vasten toon:

„Ik geloof dat Drummond een hekel aan alle Kingscotes had, om een reden die in een ver verleden ligt, en die mij, dat zweer ik, niet volkomen bekend is. Ik kan hier slechts gissen, en wil mij daarom niet nader uitlaten! Ik kan mij echter volstrekt niet begrijpen, waarom de oude man in het bijzonder een wrok jegens mijn vader zou hebben gekoesterd!”

„Er is sprake van een revolver, die bij den bewusteloozen Drummond gevonden zou zijn, niet waar?”

„Hier is het wapen, mijnheer!”

„Wie vonden het?”

„Mijnheer Hale, Fleming en ik!”

Richard had het wapen voor den inspecteur op tafel gelegd.

Deze bekeek het nauwkeurig, opende het, nam er de patronen uit, deed ze weer in het magazijn, sloot het wapen, en stak het aan Dodge toe.

„Was het bekend, dat Drummond gewoon was een revolver in zijn zak te dragen?”

„Voor zoover ik weet niet, mijnheer!”

„Hebt gij dan niet aan het wapen kunnen zien, of het pas gebruikt was?”

Weer aarzelde Richard even, en toen vroeg hij ontwijkend:

„Ik weet het niet — het bleek uit niets.”

„En gij mijnheer Hale?”

„Het wapen was geen kwartier te voren gebruikt!” antwoordde Hale afgemeten. „Er zat nog kruitslijm in den loop, en de patroonhuls was nog een weinig warm.”

„Hoeveel tijd verliep er ongeveer tusschen het oogenblik, waarop gij het schot hoordet, en dat waarop de kreet van Drummond weerklonk?” zoo wendde de inspecteur zich weder tot Fleming.

„Op zijn hoogst vijftien tellen, mijnheer!” antwoordde de butler.

„O neen — het moet wel langer geduurd hebben!” riep Hale uit.

Verrast wendde Barry zich tot den bibliothecaris, en vroeg:

„Hoe weet gij dat? Hebt gij dan dien kreet ook gehoord?”

Hale aarzelde slechts een oogenblik, en antwoordde toen:

„Ja!”

„Waar waart gij toen?”

„In de gang op de derde verdieping.”

„Waren de deuren van de bedienden-kamers toen gesloten?”

„Ja.”

Een oogenblik bleef het stil in het groote vertrek, en men hoorde niets dan het vroolijk getjilp van de musschen en de spreeuwen in de boomen van het park, dat zich baadde in de stralen van de zon, die in

vollen luister boven de toppen der boomen was verzezen.

De inspecteur had zijn horloge geraadpleegd, en hernam nu:

„Over een kwartier kan de lijkschouwer hier zijn. Gij hebt natuurlijk dadelijk een gewonen arts laten halen?”

„Ik ben zelf met mijn motorrijwiel naar Arbuthnot gegaan, en heb onzen eigen huisdokter op de duo-zitting mede teruggebracht, mijnheer!” antwoordde Richard. „In een half uur was ik weer terug.”

„Wat zeide deze geneesheer?”

„Hij kon slechts den dood constateeren, die volgens hem bijna onmiddellijk moest zijn ingetreden. De kogel was door het schedeldek geslagen, ongeveer ter hoogte van den bovensten halswervel, en tot in de hersens doorgedrongen, waarop het projectiel het hoofd even boven den neuswortel weder verliet.”

„Meende uw geneesheer te kunnen oordeelen over den aard van den kogel, waarmede de wonde was toegebracht?”

„Daarvoor durfde hij de verantwoording niet op zich nemen, mijnheer! Het projectiel is niet teruggevonden, en alles wat hij kon zeggen was, dat, naar zijn meening het schot van zeer nabij moest zijn gelost, daar het hoofdhaar in den nek een weinig geschroeid was, en dat de kogel blijkbaar uit een zeer deugdelijk wapen afkomstig was.”

„Ik dank u graaf! Ik begrijp zeer goed, hoe buitengewoon pijnlijk het voor u moet zijn, deze bijzonderheden met mij te behandelen, maar het gaat helaas niet anders. En nu zou ik, met uw welnemen, en in afwachting van de komst van den lijkschouwer, de plek eens willen bezichtigen, waar het lijk van uw vader werd gevonden, zoowel als die waar gij zelf het bewusteloze lichaam van Drummond hebt ontdekt.”

„Ik ben tot uw dienst, heeren.”

Het geheele gezelschap, met uitzondering van de beide bedienden, die zich weder mochten verwijderen, verliet de eetkamer, en begaf zich naar het park.

Allen waren door de wijdopenstaande vensterdeur naar buiten getreden, en volgden nu het grindpad, dat langs den geheelen voorgevel van het huis liep, en dat uitkwam op het breede middenpad, dat dwars door het park voerde.

Spoedig splitste zich deze weg in verscheidene

zijwegen, en dezen losten zich weder op in talrijke kronkelende voetpaden.

Dodge had strak voor zich uit loopen kijken, den oogen op den grond gericht, waar heel wat voetstappen zichtbaar waren, en de ervaren detective schudde het hoofd — het zou al bijzonder moeilijk vallen, in dezen chaos van voetstappen een bepaald spoor terug te vinden.

Eindelijk bereikte het gezelschap een soort open plek in het park, waartoe vier voetpaden toegang gaven, en die bedekt was met tamelijk hoog opschietend gras.

De plek was aan alle kanten omgeven door hoog opgaand struikgewas en door dennenboomen.

Dicht bij een der voetpaden bleef Richard staan, en zeide op heeschen toon:

„Hier hebben wij het lijk van mijn armen vader gevonden.”

De inspecteur zoowel als de detective begonnen langzaam over de open plek heen en weder te loopen, maar zij zagen al spoedig, dat hen dat niet veel verder bracht.

De bedienden hadden hier een weinig geloopt, en hun voetstappen stonden schots en scheef door elkaar.

Zij vroegen nog naar de wijze, waarop het lijk op den grond had gelegen, toen het gevonden werd, en daarop begaven allen zich naar de plek, waar het bewusteloze lichaam van den ouden Drummond was gevonden.

Daar was het, dat Dodge voor het eerst den mond opendeed, om iets te vragen:

„Hoeveel tijd verliep er ook weer, zeydet gij, tusschen het oogenblik waarop het schot klonk, en dat van den kreet en de verdwijning van het lichtschijnsel?” vroeg hij, zich tot Hale wendend.

Deze scheen zich even te bedenken, en antwoordde toen:

„Vijf en twintig tellen ongeveer!”

„Nu, wij hebben over den afstand juist drie en een halve minuut geloopt!” hernam Dodge droogjes, „er schijnt blijkbaar een klein misverstand te bestaan — het is duidelijk dat gij, en de bedienden in nog veel hoogere mate, u vergist!”

„Maar het spreekt immers van zelf, dat de man zeer hard geloopt moet hebben toen hij de vlucht nam, na de daad te hebben gepleegd!” riep Hale uit.

„Ho — ho — zoover zijn wij nog niet!” kwam

Dodge bedaard. „Het staat nog niet vast, dat Drummond de dader is. Ik erken dat de waarschijnlijkheid groot is. Toch vermeen ik, dat een oud, weinig aan beweging gewend man, niet zoo hard kan loopen, dat die den afstand tot op minder dan de helft bekort — en zeker niet in de duisternis! Maar ik geloof dat ik daar de auto van den lijkschouwer al zie — mij dunkt dat wij nu maar weder naar binnen moesten gaan!”

Hij schopte tegen iets dat op den grond lag, en vervolgde:

„Dit is waarschijnlijk het brok graniet, waartegen Drummond met zijn hoofd terecht kwam, en hier hebben wij een taaien wortel in den vorm van een lus, die hem deed struikelen! Nu, het is een vrij ingewikkelde geschiedenis — dat is mijn meening!”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Dodge, maar ik

kan er het ingewikkelde niet van inzien!” riep Hale op schellen toon. „Het is bekend, dat Drummond een hevigen haat koesterde tegen de Kingscote's! De oude graaf zou hem in het park gesnapt hebben, er zal een korte woordenwisseling zijn ontstaan, en Drummond zal hem hebben neergeschoten!”

„Het is mogelijk — het is zelfs bijna zeker — maar het staat niet onomstootelijk vast, mijnheer Hale!” gaf Dodge ten antwoord.

„En gij graaf — wat denkt gij ervan?” zoo wendde Hale zich tot Richard, die gedurende eenigen tijd zwijgend en met gebogen hoofd had voortgelopen.

Richard keek Hale strak aan, en al het bloed scheen uit zijn gelaat te zijn geweken, toen hij langzaam antwoordde:

„Ik, mijnheer Hale — ik behoud mij mijn oordeel nog eenigen tijd voor!”

HET merk sigaretten is:
Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

Waar Raffles optreedt.

Het spreekt van zelf dat Raffles en Charly tot de eersten behoorden, die van het drama hoorden, en aanstonds was hun belangstelling opgewekt.

Zij hadden met aandacht het verslag gelezen van het eerste verhoor, dat natuurlijk eenigszins beknopt, in een paar Londensche bladen had gestaan, welke aanstonds hun beste correspondenten hadden gezonden, speciaal getraind voor zulke zaken, en nu zaten zij bij elkander in het groote prieel van den tuin, die bij het logement behoorde, en spraken op zachten toon over deze plotselinge tragedie.

Er was bijna een volle dag verlopen, sedert de ontdekking van het drama, en het was nu acht uur in den avond.

Raffles had het verslag nog eens van begin tot het eind doorgelezen, met de belangstelling, die hij steeds voor criminalistische zaken koesterde, en nu zeide hij tot Charly, die in gedachten verzonken was:

„Er zijn in deze geheele zaak eenige punten, die aanstonds mijn opmerkzaamheid hebben getrokken. En daarin sta ik geloof ik naast mijnheer Dodge, die niet tot de domsten schijnt te behooren! Ten eerste hebben wij dat zonderlinge verschil in tijdsopgave tusschen de bedienden, die stijf op hun stuk blijven staan, en den bibliothecaris Hale! Zij houden vol dat er hoogstens 15 tellen verliepen tusschen het schot en den kreet — Hale beweerde aanstonds dat het veel langer had geduurd, welke vage aanduiding hij later in dit opzicht rectificeerde, dat hij er „ongeveer 25” tellen van maakte. In werkelijkheid echter liepen de heeren van het gerecht, die natuurlijk niet geslenterd hebben op klaarlichten dag, drie en een halve minuut over den afstand! Hoe is dit nu verklaarbaar!”

„Ik erken, dat ik het niet weet, Raffles!” antwoordde Charly. „Het komt mij echter niet aannemelijk voor, dat de grijsaard in vijftien tellen

en nog al in donker een afstand kan afleggen, waarover anderen bij klaarlichten dag drie en een halve minuut, dat wil zeggen twee honderd tien seconden deden!”

„De zaak zou al opgelost zijn, als het schot uit een geweer was gelost!” hernam Raffles. „De schutter kan dan gemakkelijk op een zoo verren afstand hebben gestaan, als die plek waar het lijk gevonden werd, en die waar Drummond neerviel, scheiden. Maar daarvoor zijn twee dingen volstrekt noodzakelijk — ten eerste moet de man die het geweer haanteerde, een voortreffelijk schutter zijn, en ten tweede zou de moord overdag gepleegd moeten zijn, want in een donkeren nacht kan niemand op zulk een afstand juist mikken. Er is hier echter volstrekt geen geweer gebruikt, en het schot is op nauwelijks drie passen afstands van het slachtoffer afgevuurd!”

„Ja dat is zeker raadselachtig! Wat is je nog meer opgevallen?”

„Dat Hale den kreet van Drummond gehoord heeft! Hij zegt zelf, dat hij op de gang gestaan heeft, en dat de deuren gesloten waren. En ik acht het bijna onmogelijk, dat men in zoo'n geval door een gesloten deur heen en nog wel op eenige passen afstand, een kreet kan hooren, die op verren afstand in het park geslaakt wordt. De bedienden zelven zeggen, dat zij het maar juist even konden hooren! Maar dat is nog niet alles, Charly! Wij hebben namelijk de kwestie van den kogel! De lijkschouwer, die den doode onderzoekt, is zeer pertinent in zijn verklaring, dat de wonde moet zijn toegebracht met een geblindeerden kogel, zooals ze bijvoorbeeld worden verschoten uit een Browning, een Mauser, een Parabellum, of een Smith and Wesson. Welnu, op de patronen in de goedkoope, tamelijk ordinaire revolver van Stanley Drummond zaten vijf looden kogels! Desgevraagd gaf de lijkschouwer toe, dat men in een gunstige

positie staande, en op korten afstand vurende, ook wel de hersenpan van een mensch kan doorboren, maar een looden kogel maakt, zelfs bij het intreden van het lichaam, nooit zulk een zuivere wonde als een geblindeerde puntkogel, dat wil zeggen een kogel met een staalmantel — en bij het verlaten van het wondkanaal richt zij in het weefsel, en vooral in de beenderen vreeselijke verwoestingen aan. Ik behoef jou natuurlijk ook niet te zeggen, dat het gat, door het uittreden van een projectiel veroorzaakt, zeer veel grooter is en veel ongelijker van vorm, dan dat, hetwelk door den kogel veroorzaakt wordt, wanneer hij het lichaam binnentreedt, hetgeen eenvoudig een gevolg is van de sterk verminderde snelheid van het projectiel.”

„En wat leidt je uit dat alles af?”

„Wel voorloopig alleen maar, dat de kansen van Drummond niet zoo heel slecht staan!”

„Niet zoo heel slecht?” herhaalde Charly verbaasd. „Maar mijn hemel — wil je mij eens zeggen, wie het anders gedaan kan hebben? Hij was met den ouden graaf in het park, hij heeft overhaast de vlucht genomen, men vindt een revolver bij hem, die een kwartier geleden zeker gebruikt is, en op die revolver mankeert een kogel! Het is algemeen bekend, dat Drummond een ingekankerden haat koesterde jegens alle Kingscote's, geen uitgezonderd — ik kan niet inzien wie de daad anders moet hebben gepleegd!”

„Laat ons niettemin trachten, de zaak eens van een anderen kant te beschouwen, Charly!” hernam Raffles kalm. „Ik moet al beginnen met je op een kleine onjuistheid te wijzen. Drummond was namelijk niet met graaf Douglas alleen in het park, want je kunt in het verslag lezen, dat Richard, volgens zijn eigen getuigenis, nog zeer laat in het park heeft gewandeld!”

„Dat is waar!” riep Charly uit. „Maar je zult toch niet in ernst willen volhouden, dat de jonge man...”

„Neen Charly, dat hij zijn vader gedood zou hebben acht ik volkomen buitengesloten! De oude heer was nog al zeer streng en ouderwetsch uitgevallen, maar zijn zoon hield veel van zijn vader! Intusschen — er is dan toch een derde persoon in het park geweest! En nu zou het misschien van belang zijn, eens te weten te komen, wat Richard daar zoo laat uitvoerde.”

„Hij voelde zich niet wel, en wilde wat frissche lucht gaan happen!” kwam Charly.

„Hm! Dat zegt hij tenminste! Laten wij het voorloopig als juist aanvaarden. Maar nu doen zich aanstonds een paar eigenaardige bijzonderheden voor, die ik aan je oordeel zou willen onderwerpen.”

„Ik luister met de grootste aandacht, Raffles!”

„Herinner je eens goed, wat er voorviel, toen de drie mannen: Richard, Hale en Fleming het bewusteloze lichaam van Drummond vonden. Richard neemt de revolver uit de handen van Drummond, en wil haar aanstonds in zijn zak laten glijden. Hale echter weerhoudt hem, en dringt er op aan, dat hij de revolver zal onderzoeken. Richard schijnt nog een oogenblik te aarzelen, maar geeft dan toe aan dat verlangen, en ontdekt dat er zes patronen in zijn. Hale is echter niet tevreden, maar wil per sé weten, of de zes hulsen nog alle hun kogels hebben. Weer aarzelt de jonge graaf, maar hij schijnt te begrijpen, dat hij moet toegeven, en nu komt het feit aan den dag, dat een van de kogels is afgeschoten — volgens Hale nauwelijks een kwartier geleden! Dat is niet alles, Richard gewaagt van stroopers, die het schot wel gelost zullen hebben, en dat moest toch wel vreemd klinken, in den mond van een man, die herhaaldelijk in de gelegenheid is geweest den eenigszins galmenden, lang aangehouden knal van een geweer te onderscheiden van den korten, drogen knal als van een zweep, die het kenmerk is van een revolver-schot! Hij doet zelf zeer veel aan sport, en is een matador in het schijfschieten — met een buks zoowel als met een pistool! En laat ik er je aandacht op vestigen, dat Richard dit alles deed, voor hij wist, wat er met zijn vader was voorgevallen!”

„Dat alles is waar, Raffles — maar ik kan er niets aan doen, het komt mij voor van tamelijk ondergeschikt belang te zijn!”

„Dat waag ik te betwijfelen, mijn waarde! Er was in het park geschoten, en Richard wist dat het met een revolver gedaan moest zijn. En toen hij den ouden man met zulk een wapen in de vuist aantrof, lag het voor de hand, dat hij aanstonds vermoedde, den man voor zich te hebben, die het schot loste! Als dat zoo is, waarom wilde hij dan toch zoo spoedig die revolver wegmoffelen?”

„Wacht eens — ik weet waar je heen wilt! Het praatje gaat hier, dat de jonge Richard doodelijk verliefd is op de dochter van den ouden Drummond! Dat zou veel verklaren!”

„Tenminste heel wat!” hernam Raffles glim-

lachend. „Maar alles zou verklaard zijn — ik bedoel het sparen van den ouden man, van den vader van het meisje dat hij liefheeft, als wij eenvoudig maar even aannemen, dat het schot op hem zelf gelost was!”

Charly liet zich stom van verwondering achterover in zijn stoel vallen, en keek Raffles met wijd geopende oogen aan.

Toen barstte hij uit:

„Neem mij niet kwalijk, maar wat je daar zegt . . . !”

„Klinkt het te waanzinnig, vind je?” vroeg Raffles glimlachend. „Zeg het maar gerust, ik zal er niet door beleedigd zijn.”

„Dat niet, maar . . .” hakkelde Charly. „Ik had er volstrekt niet aan gedacht!”

„Dat is het! Het is de verrassing van het onverwachte! En toch op den keper beschouwd, is die verklaring volstrekt niet zoo dwaas! Richard bekent zelf, dat hij zeer laat in het park geweest is, en de reden die hij daarvoor opgeeft is klaarblijkelijk een voorwendsel — hij is kerngezond, en er mankeert hem, zooals ik vandaag gehoord heb, nooit het minste of geringste!”

„Maar mijn hemel — waarom zou Drummond dan toch op hem geschoten hebben?” riep Charly uit.

„Ik denk omdat hij den jongen man in gezelschap van zijn dochter aantrof in de buurt van den bouwval!” antwoordde Raffles doodbedaard.

„Een veronderstelling, een pure veronderstelling! Je kunt het niet bewijzen dat het meisje er geweest is!”

„Ze is er geweest!” antwoordde Raffles bedaard.

„Wat zeg je daar? Hoe weet je dat?”

„Ik heb het uit haar eigen mond!”

Charly had bijna een luchtsprong gemaakt, zoo verbaasd was hij over dit antwoord.

Raffles keek hem even met een guitige uitdrukking in zijn grijze oogen aan, en ging toen voort:

„Vanmorgen, toen jij nog rustig sliep, heb ik eens een tochtje naar de ruïne ondernomen, ik ben over den muur gewipt, en aan den voet van dien muur vond ik — — — een schoenstrikje! Het was een heel eenvoudig, maar nog nieuw strikje, zonder een enkel spatje, en het kon dus onmogelijk lang gelegen hebben. Ik stak het in mijn zak, ik kwam in het dorp terug, ik ontmoette Ellen Drummond — heel bleek en blijkbaar heel terneergeslagen — aan een van haar schoentjes mankeerde de strik, en het was duidelijk

te zien, dat zij ze dien nacht niet eens had uitgedaan. Ik sprak haar aan — ik stelde haar gerust, ik bood haar in zekeren zin mijn diensten aan, en zij vertrouwde mij toe, dat zij inderdaad in het park is geweest, maar iets meer wilde zij dan ook niet loslaten, behalve dat zij mij bezwoer, haar vader daar niet te hebben gezien! Daar echter een jong meisje des nachts waarschijnlijk niet naar een bouwval gaat om daar boterbloempjes te plukken, kon ik mij er de rest wel bijdenken, aan de hand van het verslag, dat wij zooeven gelezen hebben.”

„Alles goed en wel, Raffles — maar als het schot inderdaad op Richard gelost is door den ouden man, wil je mij dan eens zeggen, hoe men graaf Douglas heeft kunnen doodschieten, zonder dat het gehoord is?”

„Het is gehoord, Charly!”

„Wat is dat nu? De bedienden hebben toch maar een enkel schot gehoord,” riep Charly verbaasd uit.

„Ik vraag verschooning — zij hebben een schot gehoord „met een naklank”, een soort van „echo”! Nu bestaat er hier volstrekt geen echo, wat ik in het park herhaaldelijk heb onderzocht — en zoo komen wij tot de gevolgtrekking, dat er twee schoten zijn gelost, zoo goed als op hetzelfde oogenblik. Het toeval heeft van die eigenaardige invallen! Je behoeft me zoo verbluft niet aan te zien, Charly — het moet zoo zijn, doedeenvoudig omdat het niet anders kan! Drummond schot op Richard, en de tot dusverre nog onbekende moordenaar schoot op graaf Douglas!”

„Een oogenblikje! Je moet mij tijd geven om dat alles een weinig te verwerken!” kwam Charly, die nog niet goed van zijn verbazing gekomen was. „Je schijnt veel meer te vermoeden dan ik dacht!”

„Dat komt misschien omdat ik de verslagen een weinig langzamer nalees dan jij, mijn jongen!” hernam Raffles glimlachend. „En ik vond wel eens strikjes van damesschoentjes!”

„Je gelooft dus dat Drummond een twist heeft gehad met Richard?”

„Daar ben ik bijna zeker van! En die twist is zoo hoog gelopen, dat de oude man, woedend geworden, zijn voddige revolver heeft getrokken, en die op Richard heeft afgevuurd, maar dat alles moet gebeurd zijn, nadat Ellen reeds weder van de plek der samenkomst was heengegaan. Vandaar dat Richard zoo opgewonden was, toen hij weder binnenshuis kwam. Maar wij zijn er nog altijd niet, Charly!

Oh, ik zal je kanten aan deze zaak doen zien, die bepaald je belangstelling zullen wekken! Wist je bijvoorbeeld dat Richard in den laatsten tijd zijn schoonmoeder behandelt, alsof zij niet bestond, en dat deze zich er zelfs over beklaagd heeft jegens haar man? Ik zie het al aan je gezicht, je wist er niets van! Maar ik heb vanmorgen mij als journalist uitgegeven. Ik heb een paar bedienden aan het klappen gebracht — en op die manier heb ik interessante dingen vernomen! Onder meer wat ik zoeven vertelde! Mijn zegsman had het dezer dagen zelf gehoord, toen de groote deurvensters van de eetzaal wagenwijd openstonden! Nu was de jongen nog geen jaar geleden heel aardig tegen zijn schoone en jonge stiefmoeder — en daar hier op aard niets van zelf gebeurt, moet die verandering een oorzaak hebben! Vergeet ook niet dat het geen voorbijgaande brouillé was, zooals men dat noemt, maar een bepaalde afkeer! Daar school dus iets ergens achter! Wat kon dat geweest zijn? Zoo vroeg ik mij zelf af. Ik vroeg eens verder, en ik kreeg te hooren, dat Richard den jongen bibliothecaris Hale steeds zeer koel behandelt, hem op een afstand houdt, en niet meer woorden met hem wisselt, dan volstrekt noodzakelijk is! Ik zou je in overweging willen geven, het eene met het andere te combineeren!”

„Begrijp ik je goed? Wil je mij doen gelooven, dat die Hale en gravin Beatrice...?”

„Niet ik wil het je doen gelooven, Charly — daarvoor zorgen de feiten wel! Apropos — Hale was gisternacht om kwart over twaalfen nog geheel gekleed, toen de bedienden hem in de gang tegen kwamen! En nu zal ik je iets vertellen, Charly, wat je nog niet bekend is, en wat ook de heeren van het parket blijkbaar nog niet weten! Je zult je herinneren dat Hale verklaard heeft, den geheelen avond in zijn kamer te hebben gezeten, waar hij werkte, tot het schot hem opschrikte, nietwaar?”

„Ja juist — zoo is het!”

„Welnu, hij heeft gelogen! Hij is in het park geweest!”

„Wat zeg je daar?” riep Charly zeer getroffen door deze mededeeling. „Waarom loog hij?”

„Ja — waar liegen de menschen al niet om! Het is een booze wereld, Charly, en wordt door booze menschen bewoond!”

„Maar waarom denk je dat Hale in het park is geweest, ofschoon hij volhield zijn kamer niet te hebben verlaten?”

„Omdat ik zijn schoenen en zijn kleeren heb gezien, die hij in het begin van dien avond droeg! De schoenen waren aan de randen dik bemodderd!”

„Je bent dus in zijn kamer geweest?”

„Ja — zonder dat hij het wist, wel te verstaan!”

„En had hij de schoenen zoo maar open en bloot laten staan?”

„O neen, hij had ze met groote zorg weggesloten in een kast, waarvan de deur op slot was! Maar ik was nu eenmaal aan het snuffelen — en een gesloten deur heeft altijd in de hoogste mate mijn nieuwsgierigheid gaande gemaakt! Ik vond daar dus bemodderde schoenen, waarvan een der bedienden mij verklaarde, dat hijzelf ze den vorigen morgen had gepoetst — de modder moet er dus in den loop van dienzelfden dag zijn opgekomen!”

„Maar Edward — hij is toch mee gaan zoeken in het park — die modder kan er dan toch wel aangekomen zijn?”

„Neen — toen Hale mee ging zoeken, droeg hij pantoffels! Die had hij snel aangeschoten, om het naderhand aannemelijk te maken, dat hij inderdaad in zijn werkkamer had gezeten. Maar nu de kleeren! Ik vond die in dezelfde kast — en wat denk je dat ik aan de pantalon ontdekte? Natte en zwarte plekken aar de knieën, mijn waarde! De man, die die broek gedragen had — den vorigen nacht want de plekken waren nog niet goed droog — had langen tijd in de vochtige aarde geknielid gelegen. Wanneer neem! men deze ongewone houding aan, als men geen landbouwer is, en onkruid wieden moet? Als men in hinderlaag ligt, Charly! Het zal je waarschijnlijk nog wel voor den geest zweven, dat het kogelkanaal schuins door het hoofd liep — en dat komt overeen met de geknielde houding van den moordenaar, op het oogenblik dat hij het schot loste.”

„Groote God!” riep Charly met trillende stem. „Weet je wel wat dit alles beteekent, Raffles? Weet je wel welke beschuldiging je daar uitspreekt!”

„Ja, Charly, ik weet het! Ik zeg dat Percy Hale de moordenaar is van graaf Douglas, en ik geloof dat ik bewijzen voor die stelling kan aanvoeren.”

HOOFDSTUK VII.

Nemesis.

Een oogenblik bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkander zitten,

Toen hernam Charly op ernstigen toon:

„Je hebt daar een vreeselijke beschuldiging uitgesproken, Raffles — en ik weet niet zeker, of zij niet op ondeugdelijke bewijzen steunt! Op dit oogenblik staat, zooals je weet, de oude Drummond onder ernstige verdenking, dat hij graaf Douglas heeft neergeschoten. Hij is uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, en heeft krachtig ontkend. Hij heeft echter niet gezegd, wat hij dan wel in het park deed. Richard echter weet het! Hij weet dat de oude man er was, en waarom hij er was! Hij weet volgens jou, dat Drummond op hem schoot en niet op zijn vader — waarom laat hij dan die vreeselijke verdenking op hem rusten, terwijl het hem een enkel woord behoefde te kosten, den vader van het meisje, dat hij liefheeft, althans in dat opzicht vrij te pleiten?”

„Dat lijkt op het eerste gezicht inderdaad zonderling, Charly, en toch geloof ik er een verklaring voor te kunnen vinden, die niet al te onaannemelijk klinkt! Luister maar eens. Wanneer Richard nu naar den rechter van instructie ging of naar den inspecteur, die nog altijd op het slot vertoeft, en een van hen beiden mededeelt, dat Drummond op hem geschoten heeft — dan bewerkt hij ten eerste, dat de vader van zijn liefste in de gevangenis wordt geworpen — want ook moordaanslag wordt streng gestraft! Men zou den grijsaard minstens tot tien jaar veroordeelen, maar al waren het er slechts vijf — een man met zijn zwakke gezondheid, en die geestelijk reeds niet normaal is, zou zulk een wreede straf nooit kunnen verduren! Ben je dit met mij eens?”

„Ongetwijfeld, maar....”

„Je wilt zeggen, dat de oude Drummond dan toch op dit oogenblik onder een nog vreeselijker verdenking staat! Dat is ongetwijfeld juist — maar Richard weet, dat die verdenking niet langer behoeft te duren dan hij zelf verkiest. Hij kan er ieder oogenblik een einde aan maken. Dat de oude man zeker niet zijn vader gedood heeft, voor hij op hem zelf schoot, noch daarna — dat weet Richard even zeker! Maar — hij zoekt naar den echten moordenaar, zoo goed als ik het doe! Die gevoelt zich thans nog in zekeren zin veilig, nu hij de verdenking op een onschuldige heeft weten te wentelen — en des te grooter is de kans, dat men hem binnenkort zal kunnen ontmaskeren. Er is echter nog een andere zijde aan het vraagstuk — het moet Richard bekend zijn geweest, dat Hale de minnaar was van zijn stiefmoeder, en het is duidelijk, dat er een hevige strijd in zijn binnenste gevoerd moest zijn, tusschen zijn wraakzucht en de begeerte, den naam van zijn vader niet in opspraak te brengen. Toch ben ik er van overtuigd, dat de strijd binnenkort beslist zal worden ten gunste van de wrekende rechtvaardigheid, en dat Richard, als hij maar eenmaal bewijzen genoeg meent te hebben, Hale openlijk zal aanklagen! Hij verliest er niets mede, door eenige dagen te wachten. Maar wij, Charly — wij zullen niet wachten! Integendeel, wij zullen ons wat moeten haasten!”

„Waarmede?”

„Met het schadeloos maken van dien Hale! O, ik heb nog eenige verrassingen voor je in petto, mijn waarde! Ja, ik geloof te mogen zeggen dat ik een goed verhalen ben — ik weet de pointe van mijn anecdotes gewoonlijk tot het laatste oogenblikken te bewaren.”

„Dat mag je gerust zeggen, Raffles!” riep Charly meesmuilend uit. „Je hebt er slag van, een geheelen dag met de belangwekkendste geheimen rond te loopen, zonder dat ik er iets van bemerk. Wat wilde je zoeven zeggen?”

„Luister! De oude Drummond heeft steeds naar een schat gezocht, nietwaar?”

„Ja, en dit werd juist als een bewijs van zijn krankzinnigheid beschouwd! Want die schat bestaat natuurlijk niet!”

„Ik moet je tegenspreken, Charly — die schat bestaat wel degelijk! En Drummond is niet zoo gek, als waarvoor men hem steeds heeft aangezien!”

Charly kon een schreeuw van verbazing niet onderdrukken, en keek Raffles met een ongeloovigen blik aan.

Toen vroeg hij op fluisterenden toon:

„Je houdt mij toch niet voor den gek?”

„Ik denk er niet aan! Die schat bestaat, en hij is begraven in een van de gewelven van den ouden bouwval, dicht bij een der muren naar ik veronderstel!”

„Je weet dus de plek niet nauwkeurig?”

„Nee, maar Hale kent ze, en hij zal ze ons wijzen!”

„Wat zeg je daar? Kent Hale de plek? Sinds wanneer dan?”

„Waarschijnlijk pas sedert eenige dagen! Dat was ook een van de redenen, waarom hij den ouden graaf laaghartig neerschoot. Hij wilde zich de vrouw zoowel als den schat toeëigenen — daarvoor was het noodig dat graaf Douglas van het wereldtooneel verdween. En daarbij hoopte de ellendeling er ongetwijfeld op, dat de verdenking wel op Stanley Drummond zou vallen, die immers iederen nacht, zooals algemeen bekend was, door het park zwierf!”

„Maar hoe kan Hale de plek zoo eensklaps ontdek hebben?”

„Dat is niet zoo moeilijk na te gaan! Men heeft hem medegedeeld, wie Drummond was, een voormalige bibliothecaris op het slot van de Kingscote's! Wat lag dus meer voor de hand, dan aan te nemen, dat die oude man toen hij nog de functie vervulde, welke ik zoeven noemde, in een dier vergeelde folianten de aanwijzingen vond van een verbergen schat?”

„Dat klinkt in ieder geval niet onwaarschijnlijk!”

„Zoo denk ik er ook over! Wat er eigenlijk des-

tijds, 20 jaren geleden, gebeurd is — dat zal misschien wel altijd een raadsel blijven. Maar als men mag afgaan op de praatjes van oude inwoners van Arbuthnot, dan hebben we hier al weder met een liefdesgeschiedenis te doen. De jonge vrouw van Drummond was zeer schoon, en zij wekte den harts-tocht op van den broeder van Douglas Kingscote, die in het begin van den oorlog sneuvelde. Wat er precies is voorgevallen — of de jonge vrouw inderdaad bezweken is — dat durft niemand met zekerheid zeggen, en het lust mij ook niet, er onderzoek naar te doen. Maar dat staat vast, dat hierdoor de hevige scène ontstond, die leidde tot het heengaan van den bibliothecaris. Vermoedelijk had hij toen pas korten tijd geleden het geheim in het oude foliant ontdekt. Jaren later is hem toen dit alles weer te binnen geschoten, na den dood van zijn vrouw is hij aan het malen geraakt, en het denkbeeld den schat aan zijn doodsvijand te ontrukken, werd hem tot een idée fixe.”

„En zou Richard dit alles geweten hebben?”

„Hij heeft misschien van die vroegere verhouding vermoed — maar van den schat wist hij zeer zeker niets! Hij kreeg echter Ellen Drummond lief, hij is jong, hij is vrij van alle standvooroordeelen, en ik durf er wel een eed op doen, dat hij het meisje ondanks alles zal trouwen! Zeker, de oude man heeft hem willen dooden, bezielde door een woedende wraakzucht, en half dol door het denkbeeld dat een Kingscote zijn oogappel tot vrouw zou nemen — en ik vrees ook, dat de blinde wraakzucht zijn dochter nog bittere smart zal veroorzaken! Maar om weder tot Hale terug te keeren — hij is een zeer sluwe schrandere schavuit, en hij schijnt aanstonds te hebben begrepen, dat de oude Drummond met zijn geschiedenis van den schat wellicht gelijk kon hebben. Hij zelf wist als bekwaam bibliothecaris zeer wel, dat het meer voorkomt dan men algemeen wel denkt, dat er in zoo'n oude, stoffige foliant gewichtige aanwijzingen omtrent begraven schatten worden gevonden. Hij begon ijverig te zoeken — en hij vond wat hij zocht!”

„Mag ik weten, hoe je dat met zooveel zekerheid kunt zeggen?”

„Heel eenvoudig, ik heb een plattegrond in zijn lessenaar gevonden en voorts een paar aantekeningen, die onomstootelijk bewezen, dat hij op de hoogte was, en hoogstwaarschijnlijk de plek ook

al kende! Helaas had hij er wel zorg voor gedragen, dat er van die teekening niet veel te begripen viel voor oningewijden! En toch zal ik hem voor zijn! Of liever — hij zal ons zelf den weg wijzen — en hier ben ik aan het slot van mijn relaas gekomen, Charly!”

„Je bent dus van plan hem na te gaan?”

„Nog hedennacht! Hij zal er natuurlijk haast mee maken, want hoe sneller hij den schat in handen heeft, hoe beter het voor hem is!”

„Hoe staat het met den ouden Drummond?”

„De wonde geneest, hoewel langzaam, en hij zal nog wel eenige dagen het bed moeten houden. De politie heeft hem nog niet durven vervoeren, en hem dus op het slot gelaten, maar naar ik hoor heeft Richard zich borg gesteld voor den verdachte. Aan ontsnappen valt trouwens niet te denken — daartoe is hij nog veel te zwak!”

Onder het spreken der beide vrienden was het volslagen duister geworden, en het was bijna half elf, toen zij zich op weg begaven naar het slot, na aan Henderson de noodige instructies te hebben gegeven, opdat de reus zich, in geval het noodig mocht zijn, onmiddellijk met de snelle automobiel bij hen kon voegen.

Zwijgend legden de beide vrienden den weg heuvelopwaarts af.

Een weinig over elven bereikten zij den top, en het volgende oogenblik waren zij met katachtige vlugheid over den muur gewipt, die den bouwval van het slot omringde.

Nog eenige vensters van het slot waren verlicht.

„Dat is de kamer van Hale!” zeide Raffles fluisterend, terwijl hij met uitgestreken vinger naar een venster op de tweede verdieping van het slot wees, waar achter nu en dan flauwtjes een bewegende schaduw te zien was.

„Maar als hij nu de plek bereikt, zonder dat wij het bemerken?” vroeg Charly.

„Dat is al heel onwaarschijnlijk — hij moet hier als het ware voorbij, waarheen hij zich begeeft, en wij zullen hem wel zien! Van hooren zal wel geen sprake zijn, want er staat een harde wind op zee, en het geloei van de branding van de klippen klinkt boven alles uit.”

De beide vrienden hadden post gevat aan den voet van den muur, achter een dicht begroeid

boschje, vanwaar zij het geheele, nieuwe gedeelte van het huis gemakkelijk konden overzien.

„Daar valt mij in, Raffles,” begon Charly weder na eenigen tijd, „dat Hale wel eens niet door het park kon komen, maar den bouwval zal bereiken door de groote binnenplaats over te steken, zoodat wij hem in het geheel niet te zien zullen krijgen.”

Raffles dacht even na, en antwoordde toen:

„Je hebt gelijk — die kans is niet heelemaal buitengesloten! Welnu, begeef je dan naar den hoektoren, klim daar over den binnensten ringmuur, zoodat je de binnenplaats van de ruïne bereikt, en stel je daar verdekt op. Wanneer je iets verdachts waarneemt, kun je mij waarschuwen met den bekenden kreet van den nachtuil — die vogels komen hier veelvuldig voor, en het zal volstrekt geen argwaan baren! Zorg er echter voor, dat je je in geen geval ver van den hoektoren verwijdert, anders zou ik je wel eens niet terug kunnen vinden; natuurlijk zal ik op mijn beurt het waarschuwingssein laten hooren, wanneer Hale hierlangs mocht komen, en ga nu spoedig — over een half uur zullen alle bedienden en de overige bewoners van het slot waarschijnlijk slapen!”

Charly verwijderde zich in de duisternis, en baande zich een weg door het struikgewas, langs de ongebaande paden, dik met mos begroeid en met afgevallen bladeren overdekt.

Hij bereikte den binnenmuur, en beklom dien dicht bij den hoektoren, niet zonder moeite, want de muur was twee meter hoog, en hij moest eenigen tijd zoeken naar een paar uitspringende steenen, die hem een steunpunt voor den voet opleverden.

Hij liet zich aan den anderen kant vallen, en bevond zich nu op de binnenplaats van den bouwval, aan alle kanten omringd door het afbrokkelende gesteente van de ringmuren en de nog half overeind staande torens.

Flauwtjes kon Charly van uit zijn schuilplaats, gevormd door den uitspringenden toren in den muur, de kleine poort onderscheiden, welke zich bevond in den muur, die de beide binnenplaatsen, van het oude en van het nieuwe gedeelte, scheidde.

Deze poort was vroeger tamelijk veelvoudig gebruikt, om bezoekers door te laten, die den bouwval wilden bezichtigen.

Juist tegenover deze poort bevond zich een

tweede, die onmiddellijk toegang gaf tot het veld, hetwelk zich tot den rand van de klip uitstreckte.

Deze poort echter was sedert menschenheugenis niet gebruikt, en het slot en de hengsels waren stijf verroest.

De maan stond aan den hemel, maar ze werd nu en dan bedekt door wild voortjagende wolken.

De wind nam voortdurend in kracht toe, en het zou niet lang duren, of hij zou tot een vliegend storm zijn aangewakkerd.

Voortdurend luider werd het geraas van de branding, nu de golven met donderend geweld de klippen beukten.

Er was bijna een half uur verlopen, en langzamerhand begonnen de oogen van Charly zich aan de duisternis te gewennen.

Hij had zijn blikken juist weder op het poortje in den tusschenmuur gevestigd, toen hij meende te zien, dat het langzaam geopend werd.

Hij trok zich nog verder in de schaduw terug, en nu zag hij duidelijk, dat de deur week, en doorgang verleende aan een man, in een regenmantel gehuld, het hoofd met een jockeypet gedekt.

Wie het was, kon hij op dien afstand niet zien, ofschoon de man een kleine lantaarn droeg, waarmee hij voor zich uitlichtte.

Alleen kon hij het schitteren van een houweel en een spade zien.

Hij begreep echter, dat het Hale moest zijn — het kon immers niemand anders wezen!

Hij liet de gedaante een paar passen doen, en toen klonk, boven het geraas van de branding uit, een somber klagende kreet van den nachtuil.

De man met de lantaarn bleef een oogenblik staan, en keek om zich heen, maar hij kon in de duisternis niets onderscheiden, en een oogenblik later zette hij zijn weg weder voort.

Hij had den tegenovergestelden kant van de binnenplaats nog niet bereikt, of Charly voelde een hand op zijn arm.

Verschrikt wendde hij zich om.

Het was Raffles, die naast hem stond!

Zonder het minste gerucht te maken, vlug en zacht als een kat, was de Gentleman-Inbreker over den muur geklauterd!

Hij bracht zijn mond dicht bij het oor van Charly, en vroeg op zacht fluisterenden toon:

„Heb je hem gezien?”

„Ja — daar is hij — je kunt het schijnsel van zijn lantaarn zien — ginds, bij de tweede poort, die op het veld uitkomt, niet ver van den half ingestorten hoektoren!”

Inderdaad, op ongeveer honderd passen afstand van de beide mannen was een man, die iets aan de deur scheen te verrichten.

„Zou hij naar buiten willen gaan?” vroeg Charly op verbaasden toon.

„Dat schijnt zoo!”

„Maar waarom is hij dan niet naar het park gegaan?”

„Dan had hij het huis door de voordeur moeten verlaten, en dat zou misschien gezien zijn! Men kan echter de groote binnenplaats van het nieuwe gedeelte gemakkelijk bereiken, zonder dat het gemerkt wordt.”

„Maar hij zal die deur nooit open kunnen krijgen — zij is in geen eeuwen gebruikt!”

„O, met rijwielolie, zelfs met gewone petroleum komt men al heel ver!” hernam Raffles schouderophalend. „En bovendien is er natuurlijk nog een sleutel van die deur, die worden meestal, bij wijze van curiositeit, bewaard.”

„Wat doen wij nu?”

„Wachten tot hij de deur geopend heeft,” antwoordde Raffles lakoniek.

„En vervolgens?”

„Nog langer wachten, tot hij weer terugkeert! Waarom zouden wij ons moeite geven, als die laaghartige schurk het werk voor ons verricht!”

De beide vrienden stonden nog eenige tijd zwijgend bij elkaar, tot Charly eensklaps vroeg:

„Zeg eens, Edward — geloof je dat Beatrice Kingscote iets afwist van het moordplan van haar minnaar?”

„Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden, Charly — ik weet het niet! Maar het is volstrekt niet ondenkbaar — vrouwen van haar temperament — vrouwen over het algemeen trouwens, zijn tot alles in staat!” antwoordde Raffles koeltjes. „Maar wat doet onze man nu?” zoo viel hij zichzelf in de rede. „Hij heeft het heelemaal niet op de deur voorzien, naar het schijnt!”

„Je hebt gelijk — hij is bezig aan den voet van den toren! Ik geloof dat hij met zijn houweel steenen wegbreekt! Zouden wij niet wat naderbij kunnen komen, zonder dat hij ons ziet?”

„Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan, en daarvoor zouden wij de binnenplaats — en zij is zeer uitgestrekt zooals je ziet — in haar geheele lengte in de schuinite moeten oversteken. De ellendeling is natuurlijk gewapend — en hij schiet goed — dat zou de rampzalige Kingscote je kunnen vertellen, als hij nog in staat was om te spreken! Wij verliezen er trouwens niets bij door hier rustig te wachten. Hij is wel ver van ons vandaan, maar toch niet zoo ver, of wij zullen het kunnen zien, als hij gereed is met zijn werk!”

Intusschen was Hale druk bezig, zonder zich van eenig gevaar bewust te zijn.

Hij had zijn houweel gegrepen, en hakte daarmee de oude steenen los, maar er was niets van te hooren, want het bulderend geloei van de branding scheen alle overige geluiden te dempen.

Een half uur verliep, en toen hield Hale op, wischte zich het zweet van het voorhoofd, ruimde de steenen terzijde, die hij had losgemaakt, en nam zijn lantaarn van den grond, om in het gat te lichten, dat zijn houweel had uitgegraven in den ouden muur van den toren.

Een oogenblik stond hij zoo — en toen verdween hij eensklaps, alsof hij door den grond was gezonken.

Hij was den toren door het gat aan den voet van den muur binnengegaan!

Raffles had aandachtig toegezien, en zeide nu:

„Het is een primitieve wijze om zijn geld te begraven, maar zij blijkt toch afdoende te zijn geweest — de schat bevindt zich blijkbaar in een kleinen kelder onder den toren, en waarschijnlijk onder den vloer daarvan. Je ziet dat de toren geen anderen gewonen ingang heeft dan de kleine deur, die zich op ongeveer twee meter boven den grond bevindt, wijl zij uitkomt op de bovenzijde van den ringmuur, die op die plek zoo breed is, dat vier mannen er naast elkander gemakkelijk over heen konden loopen. De voet van dien toren was meestal tot op die hoogte massief, of althans waren de muren steeds meer dan een meter dik! Wij zullen nog wat geduld hebben, mijn jongen — laat hem maar kalm zijn gang gaan — het zware werk voor hem — het lichte voor ons.”

Er verliepen nog drie kwartier voor er iets bijzonders geschiedde en reeds vreesde Charly dat Hale den toren wellicht langs een anderen weg weder verlaten had, toen het lichtschijnsel opnieuw zichtbaar werd.

Toen verscheen er een arm uit het gat, de lantaarn werd op den grond neergezet, en langzaam kwam er een voorwerp te voorschijn — een lage, ouderwetsche, met ijzeren banden beslagen koffer met rond deksel, — Hale schoof het voorwerp blijkbaar niet zonder moeite voor zich uit, en klom toen zelf uit het gat.

Hij stond een oogenblik stil, nam zijn pet af, wreef zich opnieuw met den zakdoek over het hoofd.

Toen scheen hem iets in te vallen, want het volgende oogenblik verdween hij weder in het gat.

„Zullen wij niet vlug den koffer weghalen?” vroeg Charly.

„Wacht nog maar even — hij komt bepaald dadelijk weer terug — ik denk dat hij het houweel gaat halen!”

„Waarvoor?”

„Om op de plaats zelf de kist open te breken, en te zien of zij werkelijk iets van waarde bevat!”

Raffles bleek alweder goed te hebben gezien, want er waren nog slechts weinige seconden verlopen, of Hale keerde terug, met zijn houweel gewapend.

Hij wierp zijn regenmantel af, knielde voor den koffer neder, en scheen er eerst zijn zakmes op te beproeven, dat hij echter al zeer spoedig met een ongeduldig gebaar van zich wegwierp.

Hij nam nu den koevoet bij de steel, zette het ijzer in het slot, en wrong en rukte eenige oogenblikken.

Toen wierp hij het houweel terzijde, gespte blijkbaar niet zonder moeite de zware riemen los, die op drie plaatsen om den koffer bevestigd waren, en tilde het deksel op!

Ofschoon Raffles en Charly er niets van konden hooren begrepen zij uit de gebaren van den man, dat hij een woesten kreet van blijdschap slaakte, bij het zien van den inhoud van den koffer.

Hij bukte er zich overeen, en begon met beide handen in de kist te graaien, en een oogenblik verlichtte het schijnsel van de lantaarn, die vlak bij hem op den grond stond, zijn bleek gezicht, waarin de oogen met een flakkerenden glans schitterden.

Maar eensklaps gebeurde er iets onverwachts....

Uit het poortje in den tusschenmuur, dat open was blijven staan, kwam eensklaps een gedaante te voorschijn — de gedaante van een mensch.

Het was een man geheel in het wit gekleed, —

een wit nachthemd, dat hem tot aan de knieën reikte — om het voorhoofd was een doek bevestigd, een witte baard golfde tot halverwege op de borst.

Verstomd keken de beide vrienden een oogenblik toe, en zij konden nauwelijks hun oogen gelooven, toen zij ondanks de duisternis in dien man Stanley Drummond herkenden.

„Mijn God — het is de oude Drummond!” riep Charly uit. „Hoe komt hij hier — hoe heeft hij zijn kamer kunnen verlaten?”

„Waarschijnlijk heeft zijn waandenkbeeld hem weder in zijn klauwen, Charly!” antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Laten wij naar hem toegaan — het zal den ouden man noodlottig worden, als hij zoo dun gekleed, met de zware hoofdwonde, die nog niet eens gesloten is, in de koude nachtlucht rondzwerft. Spoedig — hij heeft Hale gezien!”

Maar de beide mannen hadden eenige kostbare seconden verloren laten gaan.

Met ongelooflijke vlugheid stormde Drummond, alsof hij een jonge man was, over de binnenplaats, recht op het lichtschijnsel af.

Hij liep zoo hard dat hij Hale reeds bereikt had, voor Raffles en Charly nog twintig stappen hadden kunnen doen — het was alsof een demonische macht hem begiftigde met een bovennatuurlijke kracht.

Wat er nu volgde geschiedde zoo snel, dat Raffles en Charly nauwelijks begrepen wat er eigenlijk gebeurde.

Hale lag nog altijd voor de kist geknield, en tastte er met beide handen in.

Maar zijn instinct scheen hem te waarschuwen — want nu keek hij om, en zag Drummond.

Vlug sprong hij op zijn voeten, en bracht de hand naar den zak.

Maar reeds had de oude man zich gebukt en de spade gegrepen.

Hij hief het wapen op, en met ontzettende kracht trof het ijzer van de spade Hale midden op het hoofd.

Er klonk een gil, die zelfs boven het donderend geraas van de branding hoorbaar was, en bijna op het zelfde oogenblik schoot Hale op den grijsaard.

Drummond wankelde even, maar sloeg ten tweede male toe, en het ijzer van de spade trof Hale opnieuw midden op het voorhoofd, met een ontzettende kracht, alsof een reus haar hanteerde.

Hale zonk op de voeten — maar hij kon nogmaals zijn revolver afschieten.

Zwakjes klonk het schot boven het rumoer van de golven uit — en Drummond viel ruggelings ter aarde, recht als een boom, die geveld wordt, en bleef stil liggen.

Het geheele drama had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Toen Raffles en Charly waren toegesneld, vonden zij slechts twee lijken — de schedel van Hale was met vreeselijke kracht als het ware gespleten, de tweede kogel had het hart van den armen waanzinnige doorboord.

„Nemesis!” fluisterde Raffles zachtjes. „Het noodlot heeft den moordenaar achterhaald — de aardsche gerechtigheid kan hem niet meer straffen!”

„Maar die ongelukkige!” fluisterde Charly, op het lichaam van Drummond wijzend.

„Ik vermoed dat een inwendige stem hem gewaarschuwd heeft, dat zijn schat gevaar liep — en toen hij het schijnsel bij den muur zag, moet hij door een plotselingen waanzin overvallen zijn, anders is het ook onverklaarbaar, dat een zoo oud man zoo snel kon loopen, en met zulk een vreeselijke kracht kon toeslaan. Slechts krankzinnigen beschikken over zulk een ongewone, ontzettende kracht!”

„Wat zal er nu met den schat gebeuren, Raffles?”

„Dit vervloekte geld, Charly, heeft reeds drie menschen het leven gekost — maar in mijn handen hoop ik het vruchtbaar en heilzaam te doen zijn! Niet alles echter wil ik mij toeëigenen — ofschoon Richard door den dood van zijn vader buitengewoon rijk is geworden! Kom, wij zullen den inhoud even doorzoeken.”

Raffles en Charly bogen zich over den koffer heen, en binnen enkele minuten hadden zij de kostbaarheden gerangschikt en getaxeerd.

Er bevonden zich bijna drie duizend gouden dukaten in den koffer, in zakjes van honderd gepakt, waarop de inhoud met zwarte verf stond aangegeven, voorts een aantal fraai bewerkte gouden voorwerpen, en tenslotte eenige doosjes met zeer fraaie diamanten, robijnen, paarlen, en andere edelsteenen.

Raffles schatte de waarde, naar den huidigen koers berekend, van het goud zoowel als van de edelsteenen op ruim 40 000 pond.

Hij nam er een doosje met fraaie diamanten uit, en voorts een snoer paarlen, liet die in zijn zak glijden, en sloot den koffer weder.

„Geef Henderson het sein, opdat hij met de auto naar den heuveltop komt!” zeide hij op zachten toon. „Ik zal deze kist, met een brief aan Richard Kingscote, naar de andere binnenplaats brengen — wacht op mijn terugkomst!”

Een half uur later wekte Fleming met slaperige oogen, maar zeer verbaasd zijn jongen meester, en overhandigde hem een dicht gevouwen stuk papier.

De jonge graaf richtte zich verwonderd in zijn bed overeind, en las het volgende:

„Richard Kingscote!

Hedennacht om half twee schelde ik aan een der achterdeuren van uw slot, en stelde aan den bediende een koffer en dezen brief ter hand, met verzoek hem u aanstonds over te brengen.

De koffer bevat den schat, waarnaar Drummond

zocht, — op een klein gedeelte na, dat ik voor mijn moeite heb behouden, en waarmede ik veel goeds denk te doen.

Drummond is dood. Hij versloeg Hale, juist toen deze ellendeling den schat gevonden had. Een ellendeling ja — want hij was de man die uw vader doodde!

Laat stil alles begraven zijn! Begin een nieuw leven met het meisje, dat zich uw liefde verworven heeft. Ik geloof dat zij het ten volle waard is — en gij ook! Wat uw stiefmoeder betreft — laat haar over aan haar schande en haar berouw — dat zal haar zwaarste straf zijn!

Ik weet alles. Ik ken het drama, dat zich hier heeft afgespeeld. En wanneer gij mij noodig mocht hebben om te getuigen, dan ben ik tot uw dienst!

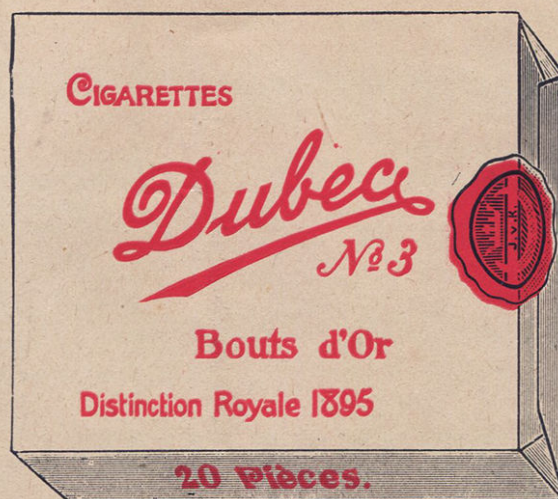
John Raffles.”

Welke cigaret wordt alom gevraagd
Merk Dubec 3.

De volgende aflevering (No. 406) bevat:

De Juweelen van Markiezin Knollys.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885